

# Universitätsbibliothek Wuppertal

## Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

**Plutarchus**

**Francofurti, 1620**

Themistocles

---

**Nutzungsrichtlinien** Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)



tyrannidique succubuit nascenti : hic regnum A longo iam tempore pollens & praualeus, extru- fit & euertit, parem quidem virtutem & confi- milem adferens voluntatem, sed fortuna & pote- state ad virtutem efficaci vsus. Res bello gestas Soloni ne illas quidem quæ actæ contra Mega- renses fuerunt, Daimachus Plataensis (sicut ex- planauimus) attribuit: at Poplicola maximis cer- taminibus, in quibus ipse militis & ducis obiuit munera, victor euasit. Præterea ad rempublicam capeffendam Solon velut ludens, specie assumpta infani, quum causam Salaminis ageret, accessit: B hic à primordio iacta maximis de rebus alea, Tar- quinio obiecit se, detexitque prodicionem, & quatenus præcipuus autor fuit sumendi de con- iuratis supplicii, & ne elaborentur, non corpora tantum tyrannorum eiecit vrbe, sed spem etiam incidit. qui cum negotia, quæ certamen & ani- mum & infestam flagitabant aciem, fortiter & acritet excepit, tum multo tractauit rectius ea quæ pacatam comitatem & concessionem postu- labant blandam, Porfenā inuictum bello virum & horribilem scite conciliando & ad amicitiam traducendo. Quamuis obiicias hîc, Solonem A- theniensibus, quam amiserant, recuperauisse Sa- lamina: Poplicolam agro, quem tenebant Roma- ni, decessisse. Atqui sunt res ex temporibus pon- derandæ præsentibus. Siquidem vir in republica versatus, negotia, vt vnumquodque quàm com- modissime teneat, non vno tractat modo, & parte dimittenda sæpe seruauit totum, paruaque iactu- ra consequutus maiora est: sicut vir ille, tunc re- licto agro alieno, suum in perpetuum tenuit, & quibus grande erat urbem retinere, his castra ob- fidentium ipsos accessionis adiecit. Permissa au- tem iudicio hostis controuersia, & victoria relata, cumulum accepit tantum, quo victoriam rede- misset libenter. Etenim bellum Porfena diremit, & apparatus illis reliquit belli, virtutis & probi- tatis Romanorum ductus existimatione quam impressit ei consul.

τῆ τυραννίδος στωισαμένης· ὅτι ἡ βασιλεία ἰσχύσαν ἐκ πολλῶν ἡδὴ χρόνων ἐκτρέψαν ἐξέβηκε κατέλυσε, ἄρε- τῶν μὲν ἴσων καὶ παρὰ τὴν ὁμοίαν τῶν ἀρχῶν, τύχη δὲ καὶ δυνάμει τελεσιουργῶς πρὸς τὴν ἀρετὴν χρησάμενος. τῶν μὲν πολέμικων Σόλωνι μὲν ὡς πρὸς Μεγαρέων Δαίμαχος ὁ Πλαταιὴς μεμνημένην, ὡς πρὸς ἡμῶν διηλη- λυθῶν Ποπλικόλας δὲ τὸς μεγίστους ἀγωνίας αὐτὸς καὶ μα- χόμενος καὶ στρατηγῶν κατώρθωσε. καὶ μὲν καὶ πρὸς τὰς πολιτι- κὰς πράξεις, ὁ μὲν ἐν παιδείᾳ πῆν ἔσπευ, καὶ πρὸς ποίημα μαρίας ἀναλαβὼν, ὑπὲρ Σαλαμίνας ἔρωδον πρὸς ἧλθεν ὁ δὲ αὐτὸν ἀπαρτίψας τὸν βῆτι μεγίστων κινδύων, ἐπὶ μέρει Ταρ- κυνίῳ, καὶ τὴν παροδοσίαν ἐφώρασε. καὶ τὸ κρηλατικὸν καὶ μὴ ἀφουγενὲς τὸς πονηροῦς ἀπὸ τῆς ἀγρονομίας, οὐ τὰ σάματα μόνον τῶν τυραννῶν ἐξέβηκε τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐλπί- δας ἐξέκοψεν. οὕτω δὲ καὶ τοῖς δεξιμοῖς πράγμασι ἀγῶνα καὶ θυμὸν καὶ ἀπὸ τῆς ἐρρωμένης καὶ ἀπενδύσας, ἐπι βέλπον ἐχρησάτο τοῖς ὁμιλίαις ἀπολέμου καὶ πειθοῦς ὑπο- χεύσης δεξιμοῖς, Γοροθήναι ἀμαχὸν ἀνδρα καὶ φοβερόν ἐμ- μελῶς πρὸς ἀγαθὸν καὶ μετρήσας εἰς Φιλίαν. καίτοι φησὶ τὸς ἐν αὐτῶν, τὸν μὲν Σόλωνα πρὸς ἀνδρα- βῆν Ἀθῆναῖοις Σαλαμίνα, Ποπλικόλαν δὲ τῆς ἐκ ἐκ τῶν Ρωμαίων χύρας ἀποσῆναι. δὲ δὲ πρὸς τὸς ὑποκλιμένους χυροῖς τὰς πράξεις θεωρεῖν. ποιητικὸς γὰρ ὁ πολιτικὸς ὡς ἔσπευ τῶν ὄντων ἕκαστον ὀλίγησιν ὅτι μετὰ χρείσασθαι, καὶ μέρεσι ἀφαρέσθαι πολλάκις, ἔσωσε δὲ πῶν καὶ μικρὸν ἀποσῆναι, μὲν ὄντων ἔτυχε. ὡς πρὸς ἐκείνος ὁ αἴηρ τότε τῆς μὲν ἀλλο- τείας χύρας ἀποσῆναι, ἔσωσε τὴν αὐτῆ βεβαίως ἀπασαν οἷς δὲ ἡ μὲν τὴν πόλιν ἀφουλάξαι, πρὸς ἀπὸ τῆς δὲ τῶν πολιορκουμένων στρατόπεδον. ὅτι βέβηκε δὲ τὰς πολέμικα δικάσῃ γνέσασθαι, καὶ πρὸς ἀγαθὸν τῆ νίκη, πρὸς ἀγαθὸν ὅσα δόξα ἀγαπητὸν ἡ νίκησθαι. καὶ γὰρ τὸν πόλεμον διέλυσεν καὶ τὴν πρὸς ἀπὸ τῆς πόλεως κατέλυσε αὐτοῖς, ἀπὸ τῆς πῆν ἄρετῆς καὶ καλοκαγαθίας, ἡ δὲ ἄρχων ὑπὲρ ἀπὸ τῶν ἐνε- ποίησεν αὐτῶν.



PLUTARCHI  
vitæ comparatæ

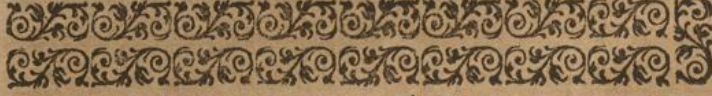
THEMISTOCLIS ET  
CAMILLI.  
THEMISTOCLES.



HEMISTOCLES obscurioribus ad gloriam natalibus fuit. Pa- trem enim habuit Nicoclē mi- nus clarum, ciuē Atheniensem, Phrearium curia, tribu Leonti- de. Genere materno nothum ferunt, vt ostendunt hi versus.

Abrotonum sum Thressa quidem, Gracis tamen illud, F  
Dico Themistoclem me genuisse decus.

Cæterum Phantias Themistoclis matrem Carinam, non Thressiam neque Abrotonum, sed Euterpen prodidit nominatam. Neanthes præ- terea patriam ei Halicarnassum Caria attribuit. Quapropter quum nothi in Cynofarges



ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ  
Βίοι παράλληλοι

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ  
ΚΑΜΙΛΛΟΥ.  
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ.



ΕΜΙΣΤΟΚΛΕΪ δὲ τὰ μὲν ἐκ γένος ἀμει- ερώτερα πρὸς δόξαν ὑπῆρχε πατρὸς γὰρ ἡ Νεοκλέους ἔτ' ἀγαθὸν ὅτι φανερὸν Ἀθήνησι, Φρεαρίῳ δὲ τὸν δῆμον ἐκ τῆς Λεον- τίδος φυλῆς· νόθος δὲ πρὸς μητρὸς ὡς λέγουσιν.

Ἀρετόνων Ὁρθῶσα γυνὴ γένος, ἀλλὰ τεκέασθαι  
Τὸν μέγαν Ἕλλησιν Φημί Θεμιστοκλέα.

Φαμίαις μὲν τὴν μητέρα Θεμιστοκλέους, ἡ Θεσπία δὲ καὶ Καεῖναι, οὐδὲ Ἀρετόνον ὄνομα ἀλλ' Εὐτέρπην αἰα- νεσφῆ. Νεαθήνης δὲ καὶ πόλιν αὐτῆ τῆς Καεῖας Ἀλικαρ- νασῶν πρὸς τῆς, δι' ὃ καὶ τῶν νόθων εἰς Κυνόσαργες



συντελειώτων, (τὸ δ' ἔστι ἐξωπυλῶν γυμνάσιον Ἡρα-  
 κλέοις, ἐπεὶ κακῆνος οὐκ ἔστι γῆπος ἐν τοῖς, ἀλλ' ἐνείχετο  
 νουθεσία Διὸς πῶ μὴ τέραθ' ἀνητιῶν οὖσαν) ἔπειθε πινὰς ὁ Θεμισ-  
 σοκλῆς τῷ δὲ γερνόντων νεανίσκων, καταβαίνοντάς εἰς Κνωσο-  
 σαργας ἀλείφειν μετ' αὐτῶν, καὶ τούτου γυμνάσιον, δοκῆ πα-  
 νούργως τὸν τῷ νόθων ἐγνησίων δρεσιμὸν ἀρελθῆναι. ὅτι μάλιστα  
 τῶ Λυκομηδῶν γῆροις μετέιχε, δ' ἡλόν' ἔστι. ὁ γὰρ Φλυῆσι τε-  
 λεσθῆριον, ὅσῳ δὲ Λυκομηδῶν κοινόν, ἐμπαρῆσθαι ὑπὸ τῷ  
 βαρβάρων, αὐτὸς ἐπεσιδύασε ἐγγραφῆς ἐκόσμησεν, ὡς  
 Σιμφιδῆς ἰσθρηκεν. ἐπὶ τῷ παῖσι ὡν, ὁμολογῆται φορεῖς μετὸς  
 εἶ), καὶ τῇ μὲν φύσει σιωπῆτος, τῇ παρῶρα ἐστὶ ἡ μεγαλο-  
 παρῶρα ἐν πολιτικῆς. ἐν γὰρ ταῖς ἀρεταῖς ἐγρολαῖς ἀπὸ  
 τῷ μαθημάτων γυμνάσιον, οὐκ ἐπαίξεν, οὐδ' ἐρραθύμει, κα-  
 θὰ ὅσῳ οἱ λοιποὶ παῖδες, ἀλλ' ἐπέσκετο λόγους πινὰς μελε-  
 τῶν καὶ σιωπῆσι μὲν πρὸς ἑαυτὸν. ἦσαν δὲ οἱ λόγοι κα-  
 τηρεῖα πινὸς ἢ σιωπηρεῖα τῷ παίδων. ὅθεν εἰώθη λέγειν ὁ δι-  
 δάσκαλος, ὡς Οὐδὲν ἔση παῖ σὺ μικρὸν, ἀλλὰ μέγα πρὸς  
 " τῶ ἀγαθὸν ἢ κακόν. ἐπεὶ καὶ τῷ παιδούσει τῶ μὲν, ἦτο-  
 " ποιῶν, ἢ πρὸς ἡδονῆν πινὰ καὶ χροῖν ἐλθῆρεῖοι ἀπουδα-  
 ζιμίας, ὁκνηρῶς καὶ ἀπερῶρως ἐξομαίηται. τῷ δὲ εἰς  
 σιώπῆσιν ἢ πρὸς ἐξιν λεγόμενων, δ' ἡλόν' οὐχ ὑπερορῶν  
 παρ' ἡλικίας, ὡς τῇ φύσει πισθῶν. ὅθεν ὑπερορῶν ἐν ταῖς ἐ-  
 λθῆρεῖαι ἐν ἀρεταῖς λεγόμενων Διὸς τελεσθῆς, ὑπὸ τῷ  
 πεπαυδύσθαι δοκῆσι τῶν χλθαζόμενος, ὡς ἀγαθῶν  
 φορτικῶν πρὸν ἀμύασθαι, λέγων ὅτι λίαν μὲν ἀρμόσα-  
 σθαι καὶ μέγα χροῖσθαι φαλθῆριον οὐκ ὅτιςαται, πό-  
 λιν ἢ μικρὸν καὶ ἀδδῶν πρὸς ἀλλοθῶν, ἐνδῶν καὶ μετὰλλῶ  
 ἀπρῶσθαι. καὶ τοῖς Σιθησίμορος, Αἰαξάρου τε ἐξε-  
 κούσθαι τὸν Θεμισσοκλέα Φησί, καὶ πρὸς Μελισσον ἀπουδάσθαι  
 τὸν Φισικόν. οὐκ δὲ τῷ χροῖσθαι ἀπὸ μὲν. Περικλῆς γὰρ, ὅς πο-  
 λὺ νεώτερος ἢ Θεμισσοκλέοις, Μελισσοῦ μὲν ἀπὸ στρατηγῆ  
 πολιτῶν ὡς Σαμίαις, Ἀναξάρου ἢ σιωδιέτερος.  
 Μάλλον δὲ αὐτὸς πρὸς πρὸς πρὸς Μιθησίμου, τὸν Θεμι-  
 σοκλέα τῶ Φριαεῖου ζῆλω πῶ γῆρεσθαι λέγεισιν, οὐτε ρή-  
 πορος ὄντος, οὐτε τῷ Φισικῶ, κληθέντων φιλοσόφων, ἀλλὰ  
 τῷ ἀλλοθῶν σοφίας, ἔσαν ἢ δ' ἐνόθησθαι πολιτικῆν, καὶ δραση-  
 ριον σιωπῆσιν, ὅτι τῆ δὲ μα πεποιημῶν καὶ ἐξασώζοντος, ὡς  
 πρὸς ἀρεσθῆν ἐκ ἀρεθῶν ἀπὸ Σόλωνος, ἢ οἱ μὲν τῶν δι-  
 καησῶν μὲν ἀπὸς τέχνης, καὶ μέγα γὰρ. τῶ δὲ πρὸς  
 ἔξω τῶν ἀσκησθῆν ὅτι τῶν λόγους, σοφιστῶν ἀπὸς ἀπὸς ἀπὸς  
 τούτων μὲν οὐκ ἦδη πολιτῶν ὡς ἐπλησίαζεν. ἐν τῷ ταῖς  
 πρὸς αἰσῶν τῶν ἰούτητος ἔρμης, αἰώματος ἦν καὶ ἀσάθητος,  
 ἀπὸ τῆ φύσει καθ' αὐτὸν χροῖσθαι ἀπὸς λόγου ἐν παιδείας  
 ἐπὶ ἀμφοτέρω μεγάλας ποιουμένη μεταβολῆς τῷ ὅτι  
 τῶ δὲ ματῶν, καὶ πολλάκις ἐξασθαι μὲν πρὸς ὁ χροῖσθαι, ὡς  
 ὑπερορῶν αὐτὸς ὁμολογῆσθαι, καὶ τῶν τεραχῶν πρὸς πρὸς  
 ἵππων γίνεσθαι φάσκων, ὅσῳ ἢ πρὸς ἀπὸς τῶν παιδεί-  
 ας ἐκ ἀπὸς τῶν. ἀπὸ τῶν ἀπὸς ἀπὸς ἐνοιοι δὴ γῆματῶ  
 πλάττοιτες, ἀπὸς ἀπὸς μὲν ὑπὸ τῶ παρῶν αὐτῶ, γὰ-  
 ρα τῶ τῶ μὲν ἐκρύσοι, ὅτι τῶ τῶ παιδὸς ἀπὸς ἀπὸς  
 λύκου γυμνάσιον, δοκῆ κατὰ πρὸς ἀπὸς. καὶ τῶν ἀπὸς οἱ  
 λέγεισθαι ὅτι τῶ καὶ πρὸς ἀπὸς ἀπὸς ἀπὸς αὐτὸν ὁ πατήρ  
 ἐπεδείκνυε πρὸς τῶ παλαστῆ τῶ παλαστῆ τῶ ἐρρῆμῶν, καὶ  
 παρῶρα μὲν, ὡς δὲ καὶ πρὸς τῶ δὴ μῶ-  
 ρογῆς, ὅταν ἀχρῆσθαι γῆρεσθαι, τῶ πολλῶν ὁμοίως ἐχόντων.  
 Τῶ μὲν καὶ νεανικῶς εἰσθῆν ἀπὸς τῶ Θε-  
 μισσοκλέοις τῶ πολιτικῆ πρὸς ἀπὸς, καὶ σφόδρα ἢ πρὸς  
 δὲ ἢ δὲ ὡς ἐξ ἀπὸς

coirent (gymnasium id Herculis est extra mœnia, quod nec ille, iustus deus, sed nothus ex genitrice esset mortali) induxit nonnullos Themistocles ex nobilitate iuvenes, ut se in Cynosarges comitarentur, secumq; vngeretur. Quare callidè videtur nothorū & legitimorū sustulisse discrimen. Cæterum de stirpe fuisse eum Lycomedarū in aperto est. Nā sacrarium apud Phlyenses, quod Lycomedarum commune erat, hic incensum à barbaris (ut autor est Simonides) instauravit, tabulisq; ornauit. Constat puerum etiamnum ardoris animi plenum fuisse, indoles sapientē, studio ad res magnas propensum, natumq; ad remp. tractandam. Nam quod remissionis & otij à literis discendis dabatur, id non puerorū more aliorū per lusum & oscitantiam terebat, sed inueniebant orationes eū secum meditantem & componentē. Argumentum orationum illarum accusatio erat aliqua, vel defensio puerorū. Itaque præceptor dicere solebat, Tu nihil, fili, eris mediocre, sed omninò vel magnum lumen vel pestis. Quippe etiam disciplinas morales, vel ad voluptatem vel vrbauitatem exquisitas, legniter & lente arripiebat: quæ verò de prudentia vel actibus rerum tractarent, eas præ se ferebat præter ætatem, velut ingenio suo fretus, non aspernari. Vnde postmodū quum derideretur ab iis qui videbantur liberalibus & vrbis exculi exercitiis, cōpulsus est arrogantiore responso se tueri, lyra se aptandæ tractandive psalterij esse rudem: sed vrbem, quam paruum accepisset & obscuram, claram & magnam reddere, id se tenere. Ostendit Stesimbrotus tamen Anaxagoræ fuisse Themistoclem auditorem. ac Melysso physico operam dedisse. Sed temporibus errat. nam contra Periclem, qui multo fuit Themistocle minor, quum obsideret ille Samum, Melisus prætor defendit eam: Anaxagoras autem cum Pericle vixit. Credendum ergo illis potius qui Themistocle scribunt Mnesiphili Phreatii fuisse associā. Fuit hic non orator, neq; ex secta philosophorum, quos physicos nominant, verum eam quā sapientiā vocabant, quæ scientia erat reip gerendæ, & prudentia negotiosa, amplexus est & tenuit velut sectam ex successione Solonis: quæ sequentes cū artibus confuderūt forensibus, & ab actu rerū traiecerūt meditationē ad verba, vnde sophistæ sunt appellati. Cæterum ad hūc, quū iā accessisset ad remp. applicuit se. Primis iuuentutis motibus varius fuit & versatilis, solumq; suum sequebatur ingenium, nullis excultum literis vel disciplinis. Vnde magnas illud vtrāque in partem faciebat institutorum vitæ vicissitudines, declinabatque crebrò ad deteriorem: quod postea ipse confessus est, ferocissimos pullos iactās, vbi rectè docti & formati fuerint, generosissimos euadere equos. Quas verò hīc nonnulli attexūt fabulas, abdicatū à patre fuisse, matrē ex pueri infamia dolori imparē consciuisse sibi moriē, fictas arbitror. Et contra sunt qui dicant reuocantē eū à reip. gerenda genitorē, ostēdisse ei in littore maris veteres triremes abiectas & despectas: quod pariter aduersus duces suos gerat se populus, quū fructū vltra ex iis non capiat. Atqui mature & acriter eum negotia publica apparere illexisse, & impentē occupasse gloriæ cupiditatem: qua ab initio statim







ἄπονον ὃ γυρομένην χερματιστὴν οἰκίαν Φασιδί ἐλάθειό-  
 τητα· (καὶ γὰρ φιλοθύτιω ὄνα καὶ λαμπρῶν ἐν ταῖς παλαιῖς  
 ξείνοις δαπάναις, ἀφ' ὧν δέονται χρημάτων) οἱ δὲ τούτων  
 γλιγομένη πολλὰ καὶ μακρολογίας κατηχεροῦσιν, ὡς καὶ  
 τὰ πεμπόμια τῶν ἐδωδύμων παλαιῶν. ἐπεὶ δὲ Φιλίδης ὁ  
 ἵπποδρόμος ἀιτηθεὶς ὑπὸ αὐτῶν πῶλον οὐκ ἔδωκεν, ἠπέλη-  
 σε τὸν οἶκον αὐτῶν ταχὺ ποιήσῃ δούρον ἵππων· ἀνιξάμενος ἐγ-  
 κλήματα σιδηρικά καὶ δίκας τὰ δὲ χρυσῶν πρὸς οἰκείους  
 πινὰς παρέξεν. τῇ δὲ φιλοτιμίᾳ πρὸς τὸν ἑστέον, ὡς τ'  
 ἐπί μὲν νέος ὦν καὶ ἀφαιρῆς, Ἐπικλέα τὸν ἐξ Ἐρμιόνης κίθα-  
 ριστὴν ἀποδοῦναι ζῶντα ὑπὸ τῶν Ἀθηνῶν, ἐκλιπαρή-  
 σαι μελετῶν παρ' αὐτῶν, φιλοτιμούμενος πολλοὺς τῶν οἰκίαν  
 ζητεῖν καὶ φοιτᾶν παρ' αὐτῶν. εἰς δὲ Ὀλυμπίας ἐλθὼν, καὶ δεξ-  
 μιλάμενος ὁ Κίμωνι παρὲν δεῖπνα καὶ σκίνας, καὶ τῶν διζύων  
 λαμπρῶν καὶ τῶν ἀσκαδίων, οὐκ ἤρεσκε τοῖς Ἕλλησιν.  
 ἐκείνῳ μὲν γὰρ ὄντι ἰεῶν καὶ ἀπ' οἰκίας μεγάλης ὄντο  
 δεῖν τὰ βιῶντα συχρῶν· ὁ δὲ μήπω γνώριμος γεροντῆς,  
 ἀλλὰ καὶ δοκῶν ἐξ οὐχ ὑποαρχόντων παρ' ἀξίας ἐπαίρε-  
 σαι πρὸς ὧν φλίσκαεν ἀλαζονείαν. ἐνίκησε δὲ καὶ χρημῶν  
 τραγωδοῖς, μετὰ τὴν ἡδὴ τότε ἀποδοῦναι καὶ φιλοτιμίᾳ  
 τῶν ἀγῶν ἐχόντος. καὶ πῖνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε, ποιῶν  
 ἑπιγραφήν ἔχοντα, Θεμιστοκλῆς Φρεαεῖος ἐχορήγῃ, Φρύ-  
 νιχος ἐδίδασκειν, Ἀδείμωνος ἤρχεν. οὐ μὲν ἀλλὰ τοῖς πολ-  
 λοις ἐνὶ ἡρώδε, τῶν μὲν, ἐκάστου τῶν πολιτῶν τὸ νόμα λέ-  
 γων ἀπὸ νόμου, τὸ δὲ ὅ, καὶ τῶν ἀσφαδῶν παρὲν τὰ συμ-  
 βόλαια παρέχον ἑαυτὸν. ὡς παρ' αὐτοῦ καὶ παρὲν Σιμωνίδῳ  
 τὸν Χίον εἶπειν, ἀποδοῦναι τῶν οὐ μετρίων παρ' αὐτῶν  
 γρατηριῶν, ὡς οὐτ' ἐκείνος δὲ ἐγγύεο ποιητῆς ἀγαθὸς  
 ἄδων παρὰ μέλος, οὐτ' αὐτὸς ἀγῶν ἀρχὸν παρὰ νόμον  
 χερματιστῆς. πάλιν δέποτε τῶν Σιμωνίδῳ ἑπισημῶν  
 ἔλεγε νοῦν οὐκ ἔχον, Κορινθίους μὲν λοιδοροῦντα μετὰ  
 τῶν οἰκιστῶν πόλιν, αὐτῶν δὲ ποιούμενον οἰκίαν, οὕτως ὄν-  
 τος ἀγῶν τῶν ὄντων. ἀυξομένη δὲ, καὶ τοῖς πολλοῖς δεξ-  
 σκων, τέλος κατεσάσασε καὶ μετέστη ἐξ ὧν φρακιδέοντα  
 τὸν Ἀρεΐδῳ. ἡδὴ δὲ τῶν Μήδων καταβαίνοντος ἐπὶ τῶν  
 Ἑλλάδα, καὶ τῶν Ἀθηνῶν βαλδομένων παρὲν γρατη-  
 ρῶν, τοῖς μὲν ἄλλοις ἐκόντας ἐκστῆναι τῆς γρατηρίας λέ-  
 γουσι, ἐκπεπληγμένοι τῶν κινδύων. Ἐπικύδῳ δὲ τὸν  
 Εὐφρημίδου, δημαγωγὸν ὄντα, δειδὼν μὲν εἶπειν, μετὰ τῶν  
 τῶν ψυχῶν καὶ χερματιστῶν ἡπιοῦσα, τῆς δεξῆς ἐφίεσθαι καὶ κρα-  
 τήσῃ ἐπίδοξον εἶναι τῆν χερσονῆα. τῶν δὲ Θεμιστοκλέα, δεισαν-  
 τὰ μὲν τὰ παρὰ γράματα δεξοφθαρεῖν πρὸς τὰ σὶ τῆν ἡγεμονίας  
 εἰς ἐκείνον ἐμπροσθεν, χερματιστῶν φιλοτιμίας ἐξωνήσασθαι  
 παρὰ τῶν Ἐπικύδου. ἐπαμειβόμενος δὲ αὐτῶν καὶ παρὲν τὸν διγλωσ-  
 σον ἔργον ἐν ταῖς πεμφθεῖσιν ὑπὸ βασιλέως ἐπὶ γῆς καὶ ὕδα-  
 τος ἀιτησιν. ἐρμηνεύει γὰρ ὄντα συλλαβῶν δεξοφθαρεῖν, ἀ-  
 πέκτῃν ὅτι φωνῆν Ἑλλῆσι βαρβάρους παρὰ γράματα ἐ-  
 τόλμησε χερματιστῶν. ἐπὶ δὲ καὶ τὸ παρὲν Ἀρθμῶν τῶν Ζελεῖτην. Θεμι-  
 στοκλέους γὰρ εἰπόντος, καὶ τῶν εἰς τοὺς ἀπίμους καὶ παῖδας αὐτῶν  
 καὶ γῆρας ἐπέγραψαν, ὅτι τὸν ἐκ Μήδων χερσονῆα εἰς τοὺς Ἑλ-  
 λῆνας ἐκόμισε. μέγιστον δὲ πρὸς τῶν δεξοφθαρεῖν τοῖς Ἑλλῆσι  
 καὶ πολέμους, καὶ ἀλαλαξάσας πόλεις ἀλλήλων, πέρι-  
 τὰ τῶν ἀγῶν ἀπὸ τῶν πόλεμον ἀναδοχῆς παρὲν ὅτι Χίλεον  
 τῶν Ἀρκάδα μέγιστον συναγαγόντα λέγει. παρὰ λαβῶν δὲ  
 τῶν ἀρχῶν, ἀπὸ μὲν ἐπεχειρῆς τῶν πολιτῶν ἐμβιβάσθαι εἰς τῶν

A Quærendæ pecuniæ oppidò fuisse cum intentum  
 alij ob munificentiam affirmant. Quum enim af-  
 fidue immolaret, atque in excipiendis esset splen-  
 didus hospitibus, magna facultate pecuniæ cum  
 opus habuisse. Alii contrà nimias sordes expro-  
 brant & malignitatem eius, ut qui etiam missitata  
 cibaria venundaret. Quum à Philide, qui equos  
 alebat, pullū flagitasset, deneganti minitatus est  
 breui se domum eius ligneum equum effecturū.  
 obscure significans, crimina se familiaria & lites ei  
 aduersus quosdam necessarios misturum. Cupi-  
 ditate gloriæ omnes superauit mortales. Itaque  
 iuuenis etiam dum & nouus maximis precibus ab  
 Epicle Hermionenfi citharista, quem magno in  
 honore Athenienses habebant, ut artem exerce-  
 ret apud se contendit: id cupiens, frequētes ut do-  
 mum suam quærent & celebrarent. Ad solenne  
 Olympicum profectus, quum conuiuuiis, taber-  
 naculis, reliquoque nitore & apparatu certaret cū  
 Cimone, offensionem cōcitauit in se Græcorum.  
 Nempe illi quidem ea concedenda & iuueni &  
 nobili putabant: at hic nouus homo, qui indigne  
 supra fortunas suas tollere spiritus videbatur, etiā  
 insolentiæ incurrit crimen. Victor quoq; fuit cho-  
 ragus certantibus tragædis, quo tempore hi ludi  
 erant ingentis studij & concertationis. Cuius vi-  
 ctoriæ tabulam dedicauit cum hac inscriptione,  
 Themistocles Phrearius choragus erat, Phryni-  
 chus docebat, Adimantus præsidebat. At erat ple-  
 bi acceptus, partim quod omnes ciues nominibus  
 suis salutaret sine nomenclatore, partim quod in-  
 tegrum iudicem præberet se in contractibus. Ac  
 Simonidi Chio aliquid iniqui ab ipso prætore po-  
 stulanti respondit, non fore ipsum bonum poetā,  
 si præter modos caneret, nec se, si præter leges quid  
 largiretur, magistratum probatum. Alio tempore  
 deridens Simonidem, insanire dixit eum, quod  
 Corinthios, qui magnam incolerent urbem, con-  
 uitio profunderet: quum sibi imagines faceret,  
 qui tam fæda esset facie. Quum opes eius affurge-  
 rent, & esset populo gratus, tandem Aristidem, in-  
 uidia ei conflata & factione sua oppressit, atque in  
 exilium decennale exegit. Postquam petiit iam  
 Græciam Medus, consultantibus de imperatore  
 Atheniensibus, fama est cæteros, periculi magni-  
 tudine deterritos, vltro petitionem imperij abie-  
 cisse: Epicudem verò Euphemidis filium concio-  
 natorem, hominem disertum quidem, sed animo  
 imbellem & venalem, competitorem imperij ei  
 fuisse & omnium opinione obtenturum suffragi-  
 is: Themistoclem proinde veritum ne omnia pes-  
 sum irent, si esset prætor iste designatus, ut abstinere  
 à petendo, nummis ab Epicude redemisse. Cō-  
 mēdatur item factū eius in interpretem, qui cum  
 regis legatis venerat ad terram & aquā postulan-  
 dam missus. Illum enim ex plebiscito comprehē-  
 sum necauit, quod sermone Græco mandata edere  
 barbarorum fuisset ausus. Iam illud de Arthmio  
 Zelite. Huic enim & liberis progenieiq; eius, quod  
 aurum à Medis ad Græcos deportasset, ex Themi-  
 stoclis sententia est infamia irrogata. Maximū fuit  
 omnium, quod bella Græciæ intestina extinxerit,  
 cōtentioneiq; eorū diremerit mutuas, suadēs ut su-  
 pederēt belli causa simultates. Quā in re egregiū  
 fociū habuisse memoratur Chileū Arcadē. Sulce-  
 pro ducatu, ex tēplo parauit ciues in naues impo-  
 nere

Ion Palmer.







καὶ ἐπὶ λαὸν κύκλῳ λίθῳ λείκῳ πεπήγασι. ὁ δὲ λίθος τῆ χειρὸς  
πειθόμενος, ἐν χροῶν ἐσομένῳ κροκίττειν αἰαδίδωσι. ὡς  
μᾶλλον τῶν ἐπὶ λαὸν ἐλεγεῖον ἰὼ τὸ δε γερραμίδιον,

Γαυποδαπῶν ἀνδρῶν ἡμεῶς Ἀσίνε δὲ πότ' ἐν χροῶν.

Γαῖδες Ἀθηνῶν τὰ δέ ποτ' ἐν πελάγῳ

Ναυμαχίῃ δαμάσαντες, ἐπεὶ φρατὸς ὤλετο Μήδων,

Σήματ' αὐτ' ἔθεσαν παρθέῳ Ἀρτεμίδι.

δείκνυται δὲ τῆς ἀκτῆς τόπος ἐν πολλῇ τῇ πέριξ ἡνὶ χθονὶ τε-  
φρώδῃ καὶ μέλαινοι ἐκ βάλτου αἰαδίδου, ὡς ἄρ' πυρίκλυ-  
τον, ἐν ᾧ τὰ ναυάγια καὶ νεκροὶ κείσθαι δοκῶσι. τῶν μὲντοι  
πρὸς Θερμοπύλας εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον ἀπαλῆχθέντων, πυ-  
θόωνοι Δεωνίδην τε κείσθαι, καὶ κρατὴν Ζέρξην τῶν κτ'  
ζῶν παρῶν, εἰσὼ τῆς Ἑλλάδος ἀνεκμήζοντο, τῶν Ἀθη-  
ναίων ὅτι πᾶσι τεταγμένων, καὶ δι' ἄρ' ἐπιπύλας τοῖς πε-  
περαγμένοις φερούμενων. τὸ δὲ πλεῖον δὲ τῶν χροῶν ὁ Θε-  
μιστοκλῆς, ἢ κατὰ σοφίαν ἀναγκάσας καὶ καταφυγὰς ὁρῶν τοῖς  
πολεμίοις, ἐν γερρατῆ κτ' τῶν λίθων ὅτι φαίνεται γερραμίδα,  
τὸς μὲν δὲ εἰσὼ τῆς ἀτυχίας, τοῖς δὲ αὐτοῖς ἰσχυρῶς πᾶσι  
ναύλοχα καὶ τὰς ὑδρείας ὅτι σκῆπτρον ἴσως ἀφ' ἡραμμά-  
των, εἰ μὲν οἶόν τε, μεταπέλασθαι πρὸς ἀλβίς, πατέρων ὄν-  
τας καὶ πατρὸς ἰσχυρῶς ἄρ' τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας  
εἰ δὲ μὴ, κακῶν δὲ βαρβαρικῶν ἐν ταῖς μάχαις καὶ σιωπα-  
ρῆσιν. αὐτὰ δὲ ἠλπίσει ἢ μεταστήσει τοῖς Ἴωνας, ἢ παρῶ-  
ξιν, ἢ ἀπὸ τοῖς τοῖς βαρβαρικοῖς ἡμετέροις. Ζέρξην δὲ ἀφ' ἡς  
Δωρίδος ἀνῶν ἐμβαλόντος εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ τὰ τῶν  
Φωκῶν ἄσπυρ πολυῶντος, οὐ παρῶν ἡμῶν οἱ Ἑλλῆνες,  
καὶ ἄρ' τῶν Ἀθηνῶν δεομένων εἰς τὴν Βοιωτίαν ἀπορῆ-  
σαι πρὸς τῆς Ἀθῆναις, ὡς ἄρ' ἀλβί κτ' ἡ ἀλασθρῶν Ἀρ-  
τεμίσιον ἐβόηθησαν. μηδενὸς δὲ ἰσχυροῦτος ἀλβίς, ἀλλὰ  
τῆς Πελοποννήσου πρὸς ἡμετέρων, καὶ πᾶσι ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν  
τῶν δυνάμει ὠρμημένων σιωπῶν, καὶ ἀφ' ἡμετέρων τ'  
Ἰσθμὸν εἰς ἡλασθρῶν ἐκ τῆς ἀλάσθρῆς, ἀμα μὲν ὄρη τῆς πρὸς  
δορίας εἶχε τοῖς Ἀθηνῶν, ἀμα δὲ δεξιμῶν καὶ κατῆφθα  
μεμονωμένοις, μάχα δὲ μὲν γὰρ οὐ διανοοῦντο μυσταίσι φρα-  
τῶν ποταμῶν. ὁ δὲ ἰὼ μόνον ἀναλῆξον ἐν τῶν παρῶν τ'  
πολιτῶν ἐπιπύλας ἐμψύχαι ταῖς ναυσίν, ὅσῳ οἱ πολλοὶ χαλεπῶς  
ἦσαν, ὡς μὴ τε ἰσχυρῶς δεομένοι, μὴ τε σωτηρίας ὅτι σκῆπτροι,  
θεῶν τε ἰσχυρῶς καὶ πατέρων ἡεῖα πρὸς ἡμετέρων. ἐνθα δὲ θεμι-  
στοκλῆς ἀπορῶν τοῖς ἀνδραποδῶν λογισμοῖς πρὸς ἀλάσθρῶν  
δὲ πλεῖστον, ὡς ἄρ' ἐν γερρατῆ μὲν ἀλάσθρῶν, σημεῖα δαυ-  
μόνια καὶ χρησιμῶν ἐπιπύλας ἀλβίς. σημεῖον μὲν λαμδῶν δὲ  
τῆς ἀλάσθρῆς, ὅς ἀφαιρῶν ἐκείων ταῖς ἡμέρας ἐκ τῆς ση-  
κῶν δὲ καὶ ἡμετέρων. καὶ τὰς καθ' ἡμέραν αὐτῶν πρὸς ἡμε-  
τέρων ἀπαρῶν δὲ εἰσὼντες ἀφ' αὐτοῖς οἱ ἱερεῖς, δὲ ἡμετέρων  
εἰς τοῖς πολλοῖς (θεμιστοκλέους λόγον διδόντος) ὡς ἀπο-  
λέλοιπε τὴν πόλιν ἢ θεὸς ὑφ' ἡμετέρων πρὸς τὴν ἡλασθρῶν  
τῶν ἀλβίς. τὰ δὲ χρησιμῶν πάλιν ἐδημαζῶν, λέγων μηδὲν  
ἀλλ' ἢ δηλοῦναι ζυλίον τείχος ἢ τὰς ναῦς. δὲ καὶ τὴν Σα-  
λαμίνα, θεῖαν, οὐχὶ δὲ γλῶσσο δὲ ἀλάσθρῶν, καλῶν τὸν θεόν,  
ὡς δὲ τυχήματος μεγάλου τοῖς Ἑλλησιν ἐπὶ ὑμῶν ἐσομένην.  
κατῆφθαι δὲ τῆς γνώμῃ, ψήφισμα γερρατῆ, τὴν μὲν πόλιν πα-  
ρακαταστάσαι τῆ Ἀθῆναι τῆ Ἀθηναίων μεδεύσῃ, τοῖς δὲ  
ἐν ἡλικίᾳ πᾶσι ἐμψύχαι εἰς τὰς τελεῖρας, παῖδας δὲ  
καὶ γυναῖκας καὶ ἀνδραποδα σώζειν ἕκαστον ὡς δυνάτον.  
Ἀθηνῶν ἰσχυρῶς ἐπὶ τὸν γένεας καὶ γυναῖκας εἰς Τροίηναι.

A & cingūt pilæ lapide candido coactæ. Lapis, si ma-  
nu confricetur, colorem & odorẽ representat cro-  
ceum. Earũ pilarũ in vna hæc carmina sunt incisa,  
*Diuersas Asia gentes certamine quondam  
Nauali hoc fudit ventifono in pelago  
Victor Cecropidũ populus, Medisq; peremptis,  
Dicitynna hæc posuit clara trophæa tibi.*

Monstratur huius littoris locus, qui ex multa cir-  
cumiecta arena cinereũ puluerẽ & atrum ex imo  
edit velut adustum, vbi naufragia & cadauera pu-  
tantur cremasse. At nuntiatis ad Artemisium, quæ  
apud Thermopylas acta fuerant, vbi cecidisse di-  
B dicerunt Leonidam, & Xerxem transitus terre-  
stres obtinere retrò concesserunt in Græciã clau-  
dentibus agmen Atheniensibus, atq; ob virtutem  
ex rebus gestis maiorẽ in modum animos sustol-  
lentibus. Præteruehens Themistocles oram, vbi  
appulsus nauium hostiliũ necessarios & recepta-  
cula videbar, incidit in lapidibus, quos partim ibi  
inuenit temere iacentes, partim ipse in locis stati-  
C oni & aquationi idoneis posuit, magnas literas,  
quibus obtestabatur Ionas, vt si possent, ad se trãf-  
irent ipsorum genitores & propugnantes pro ipso-  
rum libertate: sin minus, barbaros vt in præliis fa-  
tigarent turbarentque. His sperabat effecturum  
se, vt aut desciscerent Iones, aut conciretur, in su-  
spicionem apud barbaros adducti. Porro quum  
esset Xerxes ex superiore Doridis regione in Pho-  
cidem digressus, oppidaque Phocensium flamma  
deuastaret, non tulerunt Græci suppetias, licet  
orarent Athenienses, vt ad arcẽdum à terra Attica  
bellum Bœotia occurrerent, sicut ipsi obiecerant  
se ad Artemisiũ. Verum quum audiret eos nemo,  
sed respicerent Peloponnesum, omnesque vires  
molirentur intra Isthmum contrahere, & murum  
de vno mari in alterum duceret, ibi simul ob pro-  
ditionem exarserunt Athenienses, simul mœstitia  
D & angor desertos sollicitauit. Nam cum tam innu-  
merabilibus legionibus nõ erat sententia confer-  
re signa. Vnum restabat necessarium, vt in præsen-  
tia vi be relicta naues amplecterentur. Accipiebat  
id plebs moleste, quod aris focusq; relictis neq; vi-  
ctoriam desiderarent neq; viderent salutem. Hic  
Themistocles ad inducendam multitudinem hu-  
manis destitutus consiliis, sicut in tragœdiã ma-  
chinã erigens, prodigia cœlestia & oracula admo-  
uit iis. Ostentum mutuatus est à dracone, qui per  
eos dies nõ fuit in adyto visus, & libaminibus, quæ  
ei proponebantur quotidie, integris repertis, sa-  
E ceri dotes enunciauerunt pro concione, dicendi  
potestate iis à Themistocle facta, dereliquisse Mi-  
neruam vi bem, & ducem se ciuibus ad mare ꝑra-  
bere. Iam oraculo populum tractauit, nihil aliud  
docens muro ligneo quàm naues ostendi, atq; id-  
circo nominari diuinam à Deo, non miseram ne-  
que infelicem, Salamina, vt à qua cognomẽ apud  
Græcos ingens esset palma tractura. Vbi sententia  
eius comprobata est, scribit plebiscitum, vt vrbs  
fidei Minervæ populi Atheniensis præsidis cõcre-  
deretur, iuuentus naues cõscenderet, liberis, con-  
F iugibus, seruitis incolumitatem, quam quisque  
posset, expediret. Rogatione perlata plerique pa-  
rentes & coniuges Træzenen deportauerunt de-  
ponendos, quos receperunt Træzenii benigne.  
κυρωθέντος δὲ τῆς ψήφισματις, οἱ πλεῖστοι τῶν Ἀ-  
φροσύμων πρὸς τῶν Τροίηναι ἰσχυρῶς ἐπὶ τὸν γένεας.



Siquidem sciuerunt iis publice alimenta binis in A  
 singulos obolis die præbitis, & pueris poma vt li-  
 berum esset, vnde liberet, sumere: merces insuper  
 præceptoribus eorum solueretur. Hoc plebisci-  
 tum Nicagoras scripsit. Quum verò difficultate  
 rei nummariæ laborarent in publico Athenienses,  
 Aristoteles autor est curiam Areopagi militibus  
 in capita octonas drachmas diuississe, eamque po-  
 tissimam fuisse causam complendæ classis. Verùm  
 Clidemus & hoc quoque Themistoclis assignat  
 consilio. Nam descendentibus Pyraeum Atheni-  
 ensibus in simulacro Mineræ desideratâ ait fuisse  
 ægidem. Themistoclem igitur, quum specie B  
 quarentis excuteret omnia, immensam vim pec-  
 unia inuenisse in impedimentis abditam: quain  
 medio posita abundasse classarios milites viatico.  
 Conscendente ciuitate, aliis spectaculum hoc mi-  
 serationem, miraculum aliis audaciæ mouit, parē-  
 tes aliò dimittentium, ipsorū autem immotorum  
 ad eiulatum lachrymalque & complexus paren-  
 tum, qui in illâ Insulam transm trebant. Iam multi  
 ciues, qui ob grauem ætatem relinquebantur, mi-  
 serabiles erant. Præterea erat ex mansuetis & do-  
 mesticis animalibus, cum latratu & desiderio af-  
 fectantibus conscendentēs altores suos, permouens  
 oblectatio. Inter quæ Xanthippi canis refer-  
 tur patris Periclis, non ferens disungi ab eo, in pe-  
 lagus insilisse, ac iuxta triremem eius natans te-  
 nuisse Salamina: vbi deficiens, statim expirasse,  
 cuius esse monumentum dicitur id quod môstra-  
 tur hac quoque memoria, & appellatur, Canis se-  
 pulchrum. Atq; hæc quidem præclarè Themisto-  
 cles. At hæc teneri ciues animaduertens Aristidis  
 desiderio, metuq; ne indignatione ille permotus  
 conuerteret se ad regem, ac res Græciæ euerteret,  
 (quippe oppressus à Themistoclis factione ante  
 bellum & datus in exilium fuerat) scribit plebisci-  
 tum, permitti ad tempus exulantibus reditum in  
 patriam, vt agant & consulant cum aliis ciuibus  
 quæ è rep. Græciæ forent. Habebat autem Eury-  
 biades, ob dignitatem Sparta, imperium ad clas-  
 sem: Qui languidus ad periculum quum inde sol-  
 uere & contendere ad Isthmum, vbi terrestres co-  
 piæ conuenerant Peloponnesiorum, intenderet,  
 reclamauit ei Themistocles: quo tempore per-  
 vulgata illa perhibetur dixisse. nam quum Eury-  
 biades diceret ei, *In ludis, Themistocles, eos qui matu-  
 rius exurgunt, cadunt alapis: Sanè quidem* (inquit The-  
 mistocles) *at nec moratores donant corona.* Quum bac-  
 culum ille sustulisset ad pulsandum ipsam: The-  
 mistocles, *Feri,* inquit, *sed audi tamen.* Eam modera-  
 tionem stupente Eurybiade, iubenteque vt d ce-  
 ret, reduxit eum ad meliora consilia Themisto-  
 cles. Quum verò iactaret quidam eum cui vrbs  
 non esset, non rectè docere alios qui haberent, pa-  
 trias suas deserere & prodere: retorta Themisto-  
 cles ad eum oratione, Nos quidem (inquit) scele-  
 ste, tecta & muros, ne in seuitutem redigamur,  
 reium causa furdarū dereliquimus, & tamen vrbs  
 est nobis omniū Græciæ amplissima, ducentæ hæ  
 triremes, quæ hoc tēpore vobis, si salutē ab iis quæ  
 ritis ad auxiliū sunt prestò: qui si iterum destitutis F  
 nobis vos subduxeritis, iamiam aliquis ex Græcis  
 audiet Athenienses & ciuitate libera & agro haud  
 illò quem amiserunt potitos deteriore. Sic fatus  
 Themistocles, suspicionem & formidinem iniecit  
 Eurybiadi ne Athenienses ab ipsis deficerent.

καὶ γὰρ βέβηκεν ἐπιφύσαντο δημοσίᾳ, δύο ὄβολοις ἐκάστῳ δι-  
 δόντες, καὶ τῆς ὀπίσθεν λαμβάσκει τοὺς παῖδας ὄξυαι πύρι-  
 τὰ ἔχον, ἐπὶ δὲ ἕως αὐτῶν διδασκάλους τελεῖν μισθοῖς. ὁ  
 δὲ ψήφισμα Νικαγόρας ἐγραψεν· ὅτι οἰτῶν ἡ δημοσίων  
 χρημάτων τοῖς Ἀθῆναιοῖς, Ἀριστοτέλης μὲν φησὶ τὴν δὲ  
 Ἀρείου πάγου βουλήν ποιεῖσασαν ἐκάστῳ τῶν στρατιωμέ-  
 νων ὀκτὼ δραχμαῖς, ἀπὸ τῶν πτωχῶν τῶν πληρωθῆναι  
 τῶν τεύχεων· Κλειδήμος δὲ καὶ τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους ποίημα  
 στρατήγημα. καταβαίνοντων γὰρ εἰς Πήλαια τῶν Ἀθῆναιῶν  
 φησὶν ἀπολέσθαι τὸν Γοργύφον ἀπὸ τῆς θεοῦ τῆς ἀγάλατος. ἢ  
 οὖν Θεμιστοκλῆα πρὸς τοὺς μύρον ζητεῖν, καὶ διεβνάνοντον  
 ἀπὸ τῆς χρημῆτος βίαιον πλῆθος ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς ἀπο-  
 κερυμύλλον ὡς εἰς μέσον κρημίντων, ὑπερῆσαν τοὺς ἐμ-  
 βαίνοντας εἰς τὰς ναῦς ἐφοδίων. ἐκπλεύσης δὲ τῆς πόλεως,  
 τοῖς μὲν οἰκτοῖν ὁ θεῶμα, τοῖς δὲ τῶν αἰμάτων τῆς πόλεως  
 γυνέας μὲν δὴ τῶν περὶ τῶν ἀκρόποδος, αὐτῶν δὲ ἀκρόποδος  
 οἰμωγῶν καὶ δάκρυα γυνέων καὶ παίδων, ἔλατῶν εἰς  
 τὴν ἴσον. καὶ οἱ πολλοὶ μὲν ἔλατῶν ἀπολιμπνύοντο ἢ  
 πολιτῶν, ἔλεον εἶχον. ἡ δὲ πῖς καὶ ἀπὸ τῶν ἡμερῶν καὶ στω-  
 τῶν ζῶν ὀπικῶσα. γλυκυθυμία μετ' ὀρυγῆς καὶ πό-  
 θου συμπαράσθεντων ἐμβαίνοισι τοῖς αὐτῶν ἐφοδίων. ἐν οἷς  
 ἰσορῶντων κύνων Ξανθίππου τῶν Γεωργίου πατρῶς, ὅτι ἀνα-  
 γράμμος τὴν ἀπὸ αὐτῶν μόνωσιν, ἐναλέσθαι τῆς λατῆς καὶ τῆς  
 τεύχεων ἀναγρῆτος, ἐμπέσκει εἰς τὴν Σαλαμίνα, καὶ λή-  
 ποθυμίας ἀποθανεῖν θύσας. οὐ καὶ ὁ δὲ φησὶ μύρον ἀρετῶν  
 καὶ καλοῦ μύρον Κυρίου σημεῖα, τὰ φωνεῖν λέγουσι. ταῦτα δὲ  
 μέγαλα τῶν Θεμιστοκλέους καὶ τοῖς πολέμοις ἀποδόντος πο-  
 θῶντας Ἀριστοτέλους, καὶ δεδιότας μὴ δὲ ὀργῶν τὰ βαρβάρων  
 πρὸς αὐτὸν ἀναδέψαι τὰ πρῶτα τῆς Ἑλλά-  
 δος, (ὅτι ἔγραψεν γὰρ πρὸς τὸν πόλεμον κατασασαθεῖς ὑπὸ  
 Θεμιστοκλέους) γράφει ψήφισμα, τοῖς ὅτι χροῖα μετῴσων  
 ὄξυαι, κατελθοῖσι, πρῶτον καὶ λέγειν τὰ βέλτερα τῆς Ἑλ-  
 λάδος μὲν τῶν δὴ πῶν πολιτῶν. Εὐρυβιάδου δὲ τὴν μὲν ἡγε-  
 μονίαν τῶν νεῶν ἔχοντος ἔλατῶν τῆς σπάρτης ἀξίωμα, μα-  
 λαχὸν δὲ τῶν κινδύων ὄντος, ἀρετῶν ἡ βολεμίας καὶ πλῆθος  
 ὅτι τὸν Ἰσθμόν, ὅπου καὶ ὁ περὶ τῶν ἡμερῶν τῶν Πελοποννη-  
 σίων, ὁ Θεμιστοκλῆς ἀπέτελεν. ὅτι καὶ τὰ μνημονοῦντα  
 λεγόμενα φασι. τῶν γὰρ Εὐρυβιάδου πρὸς αὐτὸν εἰπόντος,  
 ὁ Θεμιστοκλῆς, ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν πρὸς ἑαυτὸν μύρων ῥαπί-  
 ζοισι, Ναί, (εἶπεν ὁ Θεμιστοκλῆς) ἀλλὰ τοῖς ἀπολέσθαι  
 τῶν ἐν τῶν ναυῶν. ἐπὶ τῶν μὲν καὶ τὴν βακτῆριαν ὡς πατά-  
 ζοιστος, ὁ Θεμιστοκλῆς ἔφη, Πάταξον μὲν, ἀκροῖσιν δέ. θαν-  
 μάσαντος δὲ τὴν πρῶτον τῶν Εὐρυβιάδου, καὶ λέγειν κε-  
 λδύσαντος, ὁ μὲν Θεμιστοκλῆς ἀνῆλθον αὐτὸν ὅτι τὸν λόγον  
 εἰπόντος δὲ πῖος ὡς ἀνὴρ ἀπολις ὅτι ὀρθῶς διδάσκει τοὺς ἑ-  
 χοῖτας ἐγκαταλιπεῖν καὶ πρὸς αὐτὸν τὰς πατρίδας, ὁ Θεμισ-  
 κλῆς ἔπιπρῆξας τὸν λόγον. Ἡμεῖς τοι (εἶπεν) ὡς μαθητῆς, πῖος  
 μὲν οἰκίας καὶ τὰ τεύχεα καταλελοίπα μὲν ἐκ ἀξιοῦντες ἀψύ-  
 χον ἕνεκα δουλείῃν πόλις δὲ ἡμῖν ἔστι μέγιστη τῶν Ἑλλήνων  
 δυν, αἱ δὲ ἀκροῖσαι τεύχεα, ἀ νῦν οὖν παρῆσαν βοηθοὶ σῶζε-  
 σθαι δὲ αὐτῶν βυλοῦσιν. εἰ δὲ ἀπὸ τῆς δούτερον ἡμῶν πρὸς  
 δόντες, αὐτῶν πῖος τῶν Ἑλλήνων, Ἀθῆναιοῖς, καὶ πόλις  
 ἐλάτῶν, καὶ χροῖα οὐ χροῖα κακῶν ἢς ἀπέβαλον.  
 ταῦτα τῶν Θεμιστοκλέους εἰπόντος, εἰποῖα καὶ δέος ἔλατῶν Εὐ-  
 ρυβιάδου τῶν Ἀθῆναιῶν, μὴ σφῶν ἀπολιπῶντες οἰχόμενοι.



τῆς Ἐρετριέως πφραμὸς λέγειν πρὸς αὐτὸν, ἦ γὰρ (ἔ- A  
 φη) καὶ ὑμῖν πρὸς πολέμου πρὸς λόγος, οἱ καθ' ἑαυτὸν αἰτῶ-  
 ντες, μάχασθαι μὴ ἔχετε, καρδίαν δ' οὐκ ἔχετε; λέγεται  
 δὲ ὑποπινῶν, τὸν μὲν Θεμιστοκλέα πρὸς τούτων ἀπὸ τῆς κα-  
 ταστάσεως αὐτῶν τῆς νεῶς ἀφ' ἧς λέγεσθαι, γλαυκὰ δὲ ὀ-  
 φθαλμοῖσι ἀφ' ἧς πετομένοισι ὅτι τὰ δεξιὰ τῆς νεῆς, καὶ τοῖς κερχῆ-  
 σι οἰσὶν ὅτι κατὰ τὴν δεξιάν. ὁ δὲ δὴ καὶ μάχιστος πρὸς τὴν γνάμην, καὶ  
 παρεσιβλάζοντο ναυμαχῆσοντες. ἀλλ' ἐπεὶ τῆς πολέμιων ὁ  
 φόβος τῆς Ἀθηναίων καὶ τῆς Φηλαίων πρὸς φέρει, τὸς πέριξ  
 ἀπέκρουεν αἰγυαλοῖς, αὐτὸς τε βασιλεὺς μὲν περὶ στρατῶ  
 καταβάς ὅτι πῶς θάλασσαν, ἀδρῆς ὠφθη, τῶν δὲ δυνάμεων B  
 ὁμοθυμῶν, ἐξερύθησαν οἱ τῶ Θεμιστοκλέους λόγῳ τῶν  
 Ἑλλήνων, καὶ πάλιν ἐπάπτανον οἱ Πελοποννήσιοι πρὸς τὸν  
 Ἰσθμὸν, εἴ τις δὴ πὶ λέγει χαλεπαίοιτες. ἐδόκει δ' ἡ τῆς νυκτὸς  
 ἀποχωρῆσαι, καὶ παρηγήμετο πλοῦς τοῖς κυβερνήταις. ἔνθα δὲ ἡ  
 βαρέως φέρων ὁ Θεμιστοκλῆς εἰ πῶς ἀπὸ τῆς πότους καὶ τῶν  
 ἐνωπῶν πρὸς ἐμῶν βοήθειαν οἱ Ἑλλῆνες ἀφ' ἧς ἵστανται  
 πόδας, ἐβλάβετο καὶ σιωπῆς πῶς πρὸς τὸν Σίκινον πρὸς  
 ματαίαν. ἡ δὲ πρὸς ἡμῶν Πέρσης ὁ Σίκινος αἰγυαλωτός,  
 ὄνομα δὲ τῶ Θεμιστοκλῆς καὶ τῶν τέκνων αὐτῶ παιδαγωγός.  
 ὃν ἐκπέμπει πρὸς τὸν Πέρσην κρύφα, κελύφας λέγει C  
 ὅτι Θεμιστοκλῆς ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγός, αἰγυαλῶς  
 τὰ βασιλείας, ἐξελθὼν πρὸς αὐτὸς τὸς Ἑλλήνας ἀπο-  
 διδράσκει τὰς, καὶ ἀφ' ἧς λέγεται μὴ παρῆναι φυγεῖν αὐτοῖς,  
 ἀλλ' ἐν ἧς ἀφ' ἧς λέγεται τῶν περὶ τὴν χεῖρα οἰσὶν, ὅτι λέγεται καὶ  
 ἀφ' ἧς λέγεται πῶς ναυτικῶν δυνάμεων. ταῦτα δὲ ὁ Ξέρξης ὡς  
 ἀπ' ὀνοίας λελεγμένα δεξιὰ μὲν, ἡ δὲ καὶ τέλος ὄνομα δὲ  
 ἔφερε πρὸς τὸς ἡγεμόνας τῶν νεῶν. τὰς μὲν δὲ πῶς πληροῦ  
 καθ' ἡσυχίαν, ἀφ' ἧς λέγεται δὲ ἀναρτῆρας ἡ δὲ πρὸς βαλέ-  
 σθαι τὸν πόρον ἐν κύκλῳ πρὸς, καὶ ἀφ' ἧς λέγεται τὰς ἡσυχίαν, D  
 ὅπως ἐκφυγῆ μηδεὶς τῶν πολέμιων. τούτων δὲ πρὸς τῶν  
 μῶν, Ἀρεΐδης ὁ Λισιμάχου πρὸς αἰγυαλῶς ἡ δὲ πρὸς τῶν  
 ἡ δὲ πρὸς τῶν σιλωῶν τῶ Θεμιστοκλέους, ὅτι ὡς φίλος, ἀλ-  
 λά καὶ δὲ ἐκφύγει δὲ στραχισμῶς, ὡς πρὸς εἰρηται πρὸς ἐλθόν-  
 τῶν πρὸς Θεμιστοκλῆς φέρει τῶν κύκλων. ὅτι, τῶν τε δὲ  
 λῶν καλοκαρῆται τῆς αἰδρῶς εἰδῶς, καὶ τῆς τότε παροῦ-  
 σίας ἀγυαλῶς, φέρει τὰ πρὸς τὸν Σίκινον αὐτῶ, καὶ παρε-  
 κέλει τῶν Ἑλλήνων συνεπιλαμβαλέσθαι καὶ συμπροσθ-  
 μεῖσθαι, πρὸς ἔχοντα μάλλον, ὅπως ἐν τοῖς γενοῖς ναυμαχῆ-  
 σον. ὁ μὲν οὖν Ἀρεΐδης ἐπαμύνας τὸν Θεμιστοκλέα, τοῖς  
 δὲ πρὸς ἐπηρῶν στρατηγῶν καὶ τετραρχῶν ὅτι πῶς μάχῳ E  
 μία ἐκ Ἡεροδοτοῦ Πολιμῶν, πρὸς ἐμῶν ἐπὶ δὲ ὄμοις ἀπιστοῦντων, ἐφ' ἧς τῆς εἰδῶς μία  
 τειρηρῶς αὐτομολῶς, ἡ δὲ ἀναρτῆρας Γαιάππος, ἀπαγγέλλουσα  
 τῶν κύκλων ὡς τε καὶ ἡμῶν τῶς Ἑλλήνας κινήσασιν μετ' ἀνάγκης  
 πρὸς τὸν κίνδυνον. αἴμα δὲ ἡμέρα Ξέρξης μὲν αἴμα κατῆσο  
 τὸν φόβον ἐποπιδῶν καὶ τῶν πρὸς ἀτάξιν, ὡς μὲν Φαρόδημος  
 φησὶν, ὡς δὲ Ἡρόδοτος, ἡ βραχὺ πόρον διείργεται τῆς  
 Ἀθηναίων ἡ νῆσος ὡς δὲ Ἀκεσδάωρος, ἐν μεσοείῳ τῆς Μεγα-  
 είδος, ὡς τῶν καλυμμένων κερῶν, χρυσοῦ δὲ φροντῆμε-  
 νος, καὶ γραμματεῖς πολλοῖς πρὸς ἀφ' ἧς ἀμύνας, ὡς ἔργον ἡ  
 ἀπογράφου καὶ μάχῳ τῶ πρὸς ἀμύνας. Θεμιστοκλῆς F  
 δὲ πρὸς τῶν ναυαρχῶν τειρῆρας σφαιραζομένων πρὸς πρὸς  
 ἦσαν αἰγυαλωτοί, καλλίστοι μὲν ἰδέσθαι τῶν ὄψιν, ἐδοῦντο  
 δὲ καὶ χρυσοῦ κερῶν καὶ ἀφ' ἧς ἀμύνας. ἐλέγοντο δὲ Σαρδαύκης παῖδες εἶ) τῆς βασιλείας ἀδελφῆς καὶ Αὐτάρ-  
 κτου. τούτοις ἰδὼν Ευφραντίδης ὁ μῶντις, ὡς αἴμα μὲν ἀνέλαμψεν ἐκ τῶν ἱερῶν μέγα καὶ πρὸς ἐφανῆς πῦρ,

Quum Eretrius quidam dicere contra eum in-  
 tenderet, Num vos quoque, (inquit) dicere quid de bello  
 vultis, qui sicut loligines, gladium habetis, cor non habe-  
 tis? Dum ita differit Themistocles, in foris ex su-  
 periore loco navis perhibent quidam visam fuisse  
 noctuam ad dextram classis volantem atq; in an-  
 tennis confidentem. Quod potissimum in causa  
 fuit ut assentirentur ei, atque ad praelium navale  
 accingerent se. Ut vero classis hostium terræ Atti-  
 cæ ad Phalericum admota vicina obtexit littora,  
 atque ipse cum terrestri agmine rex ad mare de-  
 scendit, ut semel cum omnibus copiis in conspe-  
 ctu esset, effluerunt ex Græcorū animis Themis-  
 toclis admonitiones, & Isthmum ceperunt de-  
 nudo Peloponnesii respectare, frementes si quis ali-  
 ud proponeret. Visum est igitur nocte vela facere,  
 atque edictum gubernatoribus ut parati ad nau-  
 gandum essent. Hic anxius Themistocles, quod  
 loci & angustiarum commoditate Græci amissa, in  
 suam quisq; oppidum dilaberentur, commentus  
 est & struxit illum per Sicinum astum. Erat natione  
 Sicinus Perses, captivus, sed amans Themisto-  
 clis & liberorum eius preceptor, quem occulte ad  
 Persam mittit nunciatum Atheniensium ducem  
 Themistoclem cum rege sentientem, ei primū  
 enunciare Græcos fugam circumspectare, mone-  
 reque ne iis facultatem det fugiendi: sed interea  
 dum tumultuantur destituti terrestribus legioni-  
 bus, adoriatur & delet copias nauales. Eum nun-  
 tium Xerxes quasi à beneuolo animo profectum  
 amplexus est, gratumque habuit: denique edixit  
 nauium prefectis, cæteras naues ut silentio instru-  
 ant, cum ducentis autē profecti totum transitum  
 vndique claudant, & circumueniant insulas, ne  
 quis elabatur hostium. Id agi Aristides Lysimachi  
 primus sentiens contendit tacitus ad tabernacu-  
 lum Themistoclis, non quidem quod gratia ei  
 cum illo intercederet, imò fuerat (ut diximus) illi-  
 us opera exterminatus: prodeunti ad ipsum decla-  
 rat circumseptos se. Qui quum aliàs integritatem  
 eius haberet perspectam, latus tunc eius præsen-  
 tia, aperit ei quid per Sicinum egisset, hortatur  
 Græcos ut retineat, secumq; in id incumbat (quia  
 maior ei adhibeatur fides) ut in faucibus pugnam  
 naualem committant. Igitur collaudato Themis-  
 tocle Aristides, alios duces & trierarchos adit &  
 ad praelium accendit. Nondum adiungentibus ta-  
 men ei his fidem, ecce triremis vna Tenedia, cui  
 præerat Panætius, transfugit ad Græcos, quæ cin-  
 ctos ipsos esse nuntiavit. Ita iam ira quoque præter  
 necessitatem stimulauit Græcos ad confligen-  
 dum. Vbi diluxit, Xerxes in edito confedit, clas-  
 sem & aciem specularis, ut Phanodemus ait, su-  
 pra fanum Herculis, quæ angusto freto dirimitur  
 ab Attica insula: ut Acestorus, in Megaridis  
 confinio super colles, quos Gerata appellant: Au-  
 reo sedit folio multis adhibitis scribis, quorum e-  
 rat munus, ut quæque res in prælio gereretur ex-  
 cipere. At Themistocli super nauem prætoriam  
 sacrificanti, tres captiui oblatis sunt forma venu-  
 stissima, vesteque & auro eximie exculti. Dice-  
 batur Sandauces regis sororis & Autarcti filii esse.  
 Quos contuitus vates Euphrantides, ut simul &  
 magnam hostiæ & lucidam flammam ediderant,

μία ἐκ Ἡεροδοτοῦ Πολιμῶν



ac bonum omen sternutamento à dextera parte est datum, dexterâ Themistoclis complexus adol- lescentes illos omnes iussit vt victimâ & hostiam Omest: Baccho, votis nuncupatis, immolarent: ita pariter Græcis salutem promitti & palmam. Stup- pēre Themistocle eo vaticinio tāto & tam atroci, vulgus, vt in grandibus solet periculis & rebus as- speris, salutem potius ex absolis quàm consenta- neis sperans, cœpit Deū simul vna voce ciere, ad- ductisq; ad aram captiuis sacra ex præscripto vatis fieri coegit. Hæc philosophus, & historiarum non rudis, Lesbius Phanius, memorię prodidit. De na- uium barbaricarum numero Æschylus poeta, vt B

*Xerxi, scio, naues erant certo quidem mille:*

*Verum ducentæ & septem erant celeres*

*Supra modum: sic obtinet rumor volans.*

Atticæ c lxxx. erant numero. Singulæ habebant octonos denos, qui ex foris pugnarent: eorum e- rant quatuor sagittarij, reliqui grauis armaturæ. Videtur autem nō fecus tempus Themistocles ac locum animaduertisse & captasse, neq; prius ad- uersam barbaris aciem explicuit, quàm consueta hora adfuit, qua ventus ex mari increbrescens flu- ctum per fretū impelleret, cuius impetus Græco- rum nauibus non oberat, compactis & humiliori- bus: barbaricas verò editioribus puppibus forisq; excelioribus, & ob pondus minus agiles, retor- quebat, ac Græcis acriter incurrentibus, & ad Themistoclis, vt qui maxime videret quid è re ef- fet, iussa intrentis, transuersas obiiciebat. Iam vbi agebat Themistocles, Xerxis classis præfectus A- riamenes, ii agenti vectus naue, iacula & sagittas velut è muro ingerebat, qui vir insignis erat, & regis fratrum iōge fortissimus & iustissimus. Eum Amenias De celensis & Soficles Pedienfis, vna ve- cti, vt concurrentes infestæ naues & in se mutuò impactæ rostris cohæfere, insipientem in ipsorum nauem exceperunt, hastisq; afflictum præcipita- uerunt in mare. Corpus eius inter cætera fluitans naufragia, Artemisia agnitum deportauit ad Xer- xem. Dum ita certatur, fama est ingens lumen ab Eleusine refulsisse, campumque Thriasium stre- pitu & vocibus, sicut ex coetu hominum mysti- cum lachum deducentium, ad mare vsque perso- nasse. Ab agmine vocem edentium assurgens paulatim à terra visa iis nubes deflectere à conti- nente, & in naues incumbere. Alii species vide- re visi sunt virorum armatorum manus ab Ægi- na pro Græcorum classe protendentium. Eos pu- tabant esse Æacidas, quos votis ante pugnam im- plorauerant. Princeps nauem cœpit ciuis Athe- niensis Lycomedes trierarchus: cuius absceidit in- signia atque Apollini victori sacravit. Reliqui æ- quantes in angustiis barbarorum frontem, inue- hentes carptim illos ac semetipsos turbantes, quam in seruum extraxissent pugnam, fuderunt fogaueruntque, atque insignem illam & nobilem victoriam, vt Simonides ait, qua neque apud Gre- cos neque apud barbaros clarius decus vllum ex- titit nauale, retulerunt virtute & strenuitate com- muni omnium militum, consilio verò & pruden- F

*περὶ πλοῦτος, καὶ περὶ πλοῦτος ἀλλήλοισ ἐβίβη. το μέγρι δέιλης ἀπὸ γῆρας, ὡς εἶρηκε Σιμωνίδης, ἢ καλλι ἐκί- νου καὶ ἀεὶ ὀκτον ἄρα μὲν οἱ ἰκίω, ἢ ὅθ' Ἐλλησιν ὕτε βαρβάρους ἐπ' ἀλιόν ἔργον εἶργασαι λαμπρότερον. ἀνδρεία κ' ἰσχύ' ἀπὸ θυμῶν καὶ ἢ τῶν ναυμαχισαίων, γνάμη ὃ καὶ δεινότητι Θεμιστοκλέους. μὲν ὃ τῶν ναυμαχίαν, Ξέρξης.*

A ἄμα ὃ πλοῦτος ἐκ τῶν δεξιῶν ἐσήμηνε, τὸν Θεμιστοκλέα δεξιωσάμενος, ἐκέλευσε τῶν νεανίσκων κατὰ ῥαοσά, καὶ κα- θηράσαι πλοῦτας, ὡμητῆ Διονύσου παροσβλέσμενος. οὕτω γὰρ ἄμα σωτηρίαν τε καὶ ἰκίω ἔσοσά, τοῖς Ἐλλησιν. ἐκ πλα- γῆτος ὃ τῶ Θεμιστοκλέους ὡς μέγα ὁ μαῖνθμα καὶ δφνόν, οἷς εἴωθεν ἐν μεγάλοις ἀγῶσι καὶ παρὰ γμάσι χαλεποῖς, μάλλον ἐκ τῶν παρὰ λόγων, ἢ τῶν δὴ λόγων τῶν σωτηρίαν ἐλπίζοντες οἱ πολλοί, τὸν θεὸν ἄμα κρινῆ κατεκαλοῦντο φωνῆ, καὶ πῆς ἀ- χμαλώτοις ὅ βωμῶ παροσαγαγόντες, ἠνάγκασαν, ὡς ὁ μαῖνθς ἐκέλευσε, τῶν θυσιῶν σωτελεσθῆναι ταῦτα μὲν οἷω ἀνὴρ Φιλόσοφος καὶ γραμματέων ἐκ ἀπὸ φερῶν ἰσορικῶν Φανίας ὁ Λέσβιος εἶρηκε. περὶ ὃ τῶ πλήθους τῶν βαρβαρι- κῶν νεῶν Αἰγύλιος ὁ ποιητῆς, ὡς αἰ εἰδῶς καὶ ἀλαβεβαμῆμος ἐν βαρβαρία Πέρσας, λέγει ταῦτα,

*Ξέρξης ὃ (καὶ γὰρ οἶδα) χιλίας μὲν οἷω  
Νεῶν ὁ πλήθος αἰ δὲ ὑπερκύμποι τάχῃ,*

*Ἐκαστὸν δὲ ἦσαν, ἐπὶ θ' ὡδ' ἔχῃ λόγος. τῶν δ' Ἀτ-  
τικῶν, ἐκαστὸν οὐδὸν κρινῆ ὁ πλήθους ἔσων, ἐκαστῆ πῆς ἀπὸ τῶ*

*καταγράματος μαχόμενοι, ὅκτω κἀδεκα εἶχεν ὡν τοξόται  
τίσαστες ἦσαν, οἱ λοιποὶ δὲ ὀπλίται. δοκεῖ δ' οὐχ ἦστον ὁ*

*τὸν κατὰ ὁ Θεμιστοκλῆς ἢ τὸν τόπον σιωπῶν καὶ φυλάξας,*

*μὴ παρὲς ἄντιπαρῶν καταστῆσαι τῆς βαρβαρικῆς  
ταῖς τειρήσ. ἢ τῶν εἰωθῆναι ὄραν παρὰ γμάσας, ὁ πνθῶμα*

*λαμπρόν ἐκ πελάγους αἰεὶ καὶ κύμα δὲ τῶν γενῶν κατὰ  
γρυσαν ὁ τὰς μὲν Ἐλλῆσικῆς ἐκ ἐβλασπενῶς, ἀπειρῆς οὐ-*

*σας καὶ παπφιοτέρας, τῆς ὃ βαρβαρικῆς, τῆς τε παρῶν μῆσ  
αἰετῶσας, καὶ τοῖς καταγράμασιν ὑπερόφοις καὶ βαρείας*

*ἔπι φερῶν μῆσ, ἔσφθμε παροσπίπτον, καὶ παρεδίδου πλα-*

*γίας τοῖς Ἐλλησιν ὄξεως παροσφερῶν μῆσ, καὶ τῶ Θεμιστο-  
κλῆ παροσφρῶσιν, ὡς ὄραν πῆ μάλιτα ὁ συμφέρον καὶ ὅτι*

*κατ' ἐκφνόν ὁ Ξέρξης ναύαρχος Ἀσιαμῆσ, ναῦν ἔχων με-  
γάλλω, ὡς παρ ἀπὸ τείχους ἐπὸς δὲ καὶ ἠκόντιζεν, ἀνὴρ ἀγα-*

*θῆος ὡν, καὶ τῶ βασιλέως ἀδελφῶν πολὺ κρείττος τε καὶ δι-  
καχότατος. τῶτον μὲν οἷω Ἀμεινίας ὁ Δεκελῆς, καὶ Σωσι-*

*κλῆς ὁ Πεδιδῆς ὁμοῦ πλέοντες, ὡς αἰ ἠπῆς ἀπὸ παροσφῶν παροσ-*

*πεσοῦσιν καὶ σωρεῖσασιν τοῖς χαλκώμασιν ἐνεχέθησαν,  
ἔπι πλοῦτα τῆς αὐτῆς τειρήσ, ὑποσάιτες καὶ τοῖς δόρασι*

*τύπῶντες, εἰς τῶν θάλασσαν ἐπέβησαν καὶ ὁ σῶμα μετ'  
ἀλλῶν φερῶν μῆσ ναυαγῶν Ἀρτεμισία γνωρίσασα, παρῶς*

*Ξέρξω ἀνῶν γεν. ἐν ὃ πύτω τῶ ἀγῶνος ὄντος, φῶς μὲν ἐκ-  
λαμψαί μέγα λέγῶσιν Ἐλλῶσιν ὄντων, ἢ χον ὃ καὶ φωνῶν ὁ*

*δριάσπον κατὰ γῆν πεδίον, ὃ γῆ τῶ θάλατῆς, ὡς αἰ παρῶν  
ὁμοῦ πολλῶν τῶ μυστικῶν ὄξαγαγόντων ἰακῶν. ἐκ ὃ τῶ πλή-*

*θους τῶν φηγομῆων, καὶ μικρὸν ἀπὸ γῆς αἰα φερῶν μῆσ νε-  
φος ἔδδξεν αὐτῆς ὑπονοσεῖν καὶ κατασκήπῆν εἰς τὰς βῆρῆς.*

*ἔτερε ὃ φάσματα καὶ εἰδῶλα καθορῶν ἔδδξαν ἐπὸ πλων ἀν-  
δρῶν, ἀπὸ Αἰγῆσ τὰς χῆρας ἀνεχότων παρῶ τῶ Ἐλλῶσικῶν*

*βῆρῶν. οἷς εἶνα ζῶν Αἰακίδας εἶ, παρὰ κελημῆσ δὴ χῆσ  
παρῶ τῆς μάχης ἔπι τῶ βοήθησαν. παρῶτος μὲν οἷω λαμβασῆ*

*ναῦν Λυκαμῆδῆς ἀνὴρ Ἀθιαῶς, τειμεραχῶν, ἦσ τὰ παρὰ  
σημα παρῶ φῶσ ἀπέθηκεν Ἀπολλωνι δαφνηφόρῶ. οἱ δ' ἀλλοὶ*

*τοῖς βαρβάρους ὄξασμῶν ὁ πλήθους, ἐν γενῶ καὶ μέρεσ  
τοῖς βαρβάρους ὄξασμῶν ὁ πλήθους, ἐν γενῶ καὶ μέρεσ*

*τοῖς βαρβάρους ὄξασμῶν ὁ πλήθους, ἐν γενῶ καὶ μέρεσ  
τοῖς βαρβάρους ὄξασμῶν ὁ πλήθους, ἐν γενῶ καὶ μέρεσ*

*τοῖς βαρβάρους ὄξασμῶν ὁ πλήθους, ἐν γενῶ καὶ μέρεσ  
τοῖς βαρβάρους ὄξασμῶν ὁ πλήθους, ἐν γενῶ καὶ μέρεσ*

*τοῖς βαρβάρους ὄξασμῶν ὁ πλήθους, ἐν γενῶ καὶ μέρεσ  
τοῖς βαρβάρους ὄξασμῶν ὁ πλήθους, ἐν γενῶ καὶ μέρεσ*



μὲν ἐπιθυμομαχῶν πρὸς τὴν ἀποτάξιν ἐπεχείρει ἀφ' ἑω-  
 μάτων ἐπάγει. ὁ περὶ εἰς Σαλαμίνα, τοῖς Ἕλλησιν ἐμφε-  
 ζῶν τὸν ἀφ' ἑωμῶν πόρον. Θεμιστοκλῆς δὲ ἀποπειρώμενος  
 Ἀεγεΐδου λόγῳ, γνώμην ἐποίησε λυφὴν ὁ ζῶντα τῆς  
 ναυοῖν ἔπι πλοῦσαντας εἰς Ἑλλάσποντον, ὅπως (ἔφη) τὴν  
 Ἀσία ἐν τῇ Εὐρώπῃ λαβωμένων δεσχεραίνοντος ὁ Ἀεγεΐ-  
 δου, καὶ λέγων ὅτι Νῦν μὲν βυφάντι ὁ βαρβαρὸν πε-  
 πολεμήσασκεν, αἱ δὲ καὶ κλεισάντων εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ  
 καὶ ἀφ' ἑωμῶν εἰς ἀνάγκην ὑπὸ δίοις ἀνδρα τηλικύτων  
 διωόμεων κύριον, οὐδέτι καὶ κλεισάντων ὑπὸ σκιάδι χροσῆ  
 γέσεται τὴν μάχην ἐφ' ἡσυχίας, ἀλλὰ πᾶντα πολὺν καὶ  
 πᾶσιν αὐτὸς παρὼν ἀφ' ἑωμῶν τὸν κίνδυνον, ἐπιδιορθώσεται τὰ  
 παρὰ μῆρα, καὶ βουλεύσεται βέλποιν ὑπὸ τῶν ὄλων. Οὐ  
 τὴν οὐσαν οὖν (ἔφη) δὲ γέφυραν ὁ Θεμιστοκλῆς ἡμᾶς ἀν-  
 αργῆν, ἀλλ' ἐτέραν, εἰ ἄρ' οἶόν τε, πρὸς καὶ ἀποκλεισάντας,  
 ἐκβαλὴν ἀφ' ἑωμῶν τὸν ἀνδραπὸν ἐκ τῆς Εὐρώπης.  
 Οὐκ οὖν (εἶπεν ὁ Θεμιστοκλῆς) εἰδοκῆς ταῦτα συμφέρειν,  
 ὥρα σκεπὴν καὶ μηχάνασθαι πᾶντα ἡμᾶς ὅπως ἀπαλλα-  
 γήσεται τὴν ἀφ' ἑωμῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος. ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐδ-  
 ξε, πέμπει πᾶν τῶν βασιλικῶν δυνάμεων ἐν τοῖς ἀρχαλῶ-  
 πι, ἀνδρῶν, Ἀργακίῳ ὀνομα, φερέσιν βασιλεὺς κελύσας,  
 ὅτι τοῖς μὲν Ἕλλησι δέδωκεν τὰ ναυτικῶν κειρατηκῆτας,  
 ἀναπλῆν εἰς τὸν Ἑλλάσποντον ἔπι ὁ ζῶντα, καὶ λυφὴν τὴν  
 γέφυραν Θεμιστοκλῆς ὁ κηδόμενος βασιλέως, παραμῆν  
 ἀπὸ δὲ ἔπι τὴν ἑαυτῆς ἡλῶσαν, καὶ ἀφ' ἑωμῶν, μέ-  
 γρι αὐτὸς ἐμποῖς πᾶν ἀφ' ἑωμῶν τοῖς συμμάχοις καὶ  
 μελλήσας πρὸς τὴν δίοξιν ταῦτ' ὁ βαρβαρὸς ἀκρύσας, καὶ  
 κηδόμενος πρὸς φόβος, ἀφ' ἑωμῶν ἐποίησε τὴν ἀναχώρησιν.  
 καὶ πείσαν ἡ Θεμιστοκλῆος καὶ Ἀεγεΐδου φρονίσις ἐν  
 Μαρδοκίῳ παρέσεν, εἶγε πολλοσημοσίῳ τῆς Ξέρξου διω-  
 μέως ἀφ' ἑωμῶν Πλαταιάσιν, εἰς τὸν πρὸ τῶν ὄλων κίν-  
 δυνον κατέστησαν. πόλεων μὲν οὖν τὴν Αἰγίνην τῶν ἀριστέων  
 φησὶν Ἡρόδοτος, Θεμιστοκλῆς ὁ (καὶ ἄρ' ἀκριτεσ ὑπὸ φθό-  
 νου) ὁ πρὸς τὸν ἀπέδωκεν ἀπὸρτες. ἐπεὶ γὰρ ἀναχωρή-  
 σαστες εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀπὸ τῆς βωμοῦ τὴν ψήφον ἔφερον οἱ  
 στρατηγῶν, πρὸς τὸν μὲν ἑαυτὸν ἀπέφαιμεν δρετῆ, δό-  
 πτερον δὲ μὲν ἑαυτὸν, Θεμιστοκλῆα. Λακεδαιμόνιοι δὲ εἰς τὴν  
 Σπάρτῃ αὐτὸν καὶ ἀγαθῶντες, Εὐρυβιάδῃ μὲν, ἀνδρείας,  
 ἐκείνῳ δὲ σοφίας δρετῆ ἔδωκεν, ἡραμοῦ γέφανον καὶ τῶν  
 καὶ τὴν πόλιν ἀρμάτων ὁ πρὸς τὸν ἔδωκεν (καὶ) τελα-  
 κροῖσις τῶν νέων πομποῖς ἀφ' ἑωμῶν τῶν ὄρων σιωεζέπεμψαν. λέ-  
 γεται δὲ ὀλυμπίῳ τῶν ἐφεξῆς ἀφ' ἑωμῶν, καὶ παρελθόντος  
 εἰς ὁ σάδιον τῆς Θεμιστοκλῆος, ἀμελήσαντας τῶν ἀγωνιστῶν  
 τοῖς παρὰ τῆς, ἔλιν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡλῶσαν, καὶ τοῖς ἐξ-  
 νοῖς ἔπι δὲ κινῶν ἄμα ἡμαζόντας καὶ κροποιῶντας. ὥστε καὶ  
 αὐτὸν ἡδῆτα, πρὸς τοῖς φίλοις ὁμολογήσασκεν τὸ κερπὸν ἀπέ-  
 χαν τὸ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος αὐτῶν πονηθέντων. καὶ γὰρ ἡ τῆς φύ-  
 σος φιλοτιμότητος, εἰ δὲ πικρὰ ἀφ' ἑωμῶν τὸ ἀπομνημονιο-  
 μῶν. ἀρεταῖς τε γὰρ ναύαρχος ὑπὸ τῆς πόλεως, ὅθεν ἔπε-  
 τῆ ἰδίῳν ἔπε τῆ κρινῶν καὶ μέγρις ἐρημάσσει, ἀλλὰ πᾶν ἀνε-  
 βάλει ὁ πρὸς τὸν πῆλον εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἡ  
 ἐκπλῆν ἐμελλεν, ἵν' ὁμοῦ πολλὰ πρὸς τὸν πρὸς ἀφ' ἑωμῶν, καὶ  
 πᾶν πᾶσι ἀφ' ἑωμῶν ὁμιλῶν, μέγρις εἶδ' ὁκοῆ, καὶ πᾶσιν  
 διωόμεν τῆ τε κερῶν τοῖς ἐκπεσῶντα ἔπι σκεπῶν. πρὸς τὴν  
 ἡλῶσαν, ὥς εἶδε πρὸς κείνην ψέλλια χροσῶ καὶ φρεπτοῖς, αὐτὸς μὲν παρῆλθε, ὁ δὲ ἐπομῶν φίλοις δείξας, εἶπεν,  
 Ἀεγεῶδ

A adhuc cum re malè gesta luctans, aggreditur per  
 aggeres Salamina traducere in Græcos, copias ter-  
 restres freto, quod erat interfusum, obsepto. The-  
 mistocles autè verbis Aristidem pertentans, cen-  
 sere simulavit se, vt classe in Hellepontum profe-  
 cti pontè rescinderent, Quo Asiam (inquit) in Euro-  
 ra cariamus. Quod cum improbaret Aristides, di-  
 ceretq; , Haftenus quidem cum barbaro ludente  
 contulimus arma, quem si in Græcia incluserimus  
 & metu ad necessitatem adegerimus, virum tam  
 multis subnixum legionibus, non vltra sub vm-  
 braculo sedens aureo pugnâ solute spectabit, sed  
 B omnia audebit, & omnibus rebus ipse metu vrgē-  
 te occurrens, quod titubatum est, corriget, confi-  
 liumq; de summa rerum inibit sanius. Non est igitur,  
 Themistocles (inquit) hic nobis soluendus  
 pons, verum etiâ, si qua fieri queat, parandus alter,  
 quo istum properè ex Europa exturbemus. Ergo,  
 Themistocles, si ita esse, inquit, ex vsu videtur,  
 tempus est vt rationem ineamus omnes struamuf-  
 que, quo Græcia excedat quam ocysimè. Vbi in  
 eam sententiam itum est, quendam ex regis eu-  
 nuchis, quem inuenit inter captiuos, Arnacem  
 nomine, mittit, qui renunciaret regi, decreuisse ma-  
 C ri nunc victores Græcos Hellepontum classe pe-  
 tere, ad pontem, qui ibi constratus sit, interciden-  
 dum: Themistoclem autem, de rege laborantem,  
 monere, vt properato itinere ad mare suum con-  
 tendat, & transmittat dum moras aliquas ipse so-  
 ciis necit & cunctationes ad insequendum. Hoc  
 barbarus nuntio expauescens, properauit se reci-  
 pere. Documentum autem præbuit in Mardonio  
 Themistoclis & Aristidis prudentia. siquidem si-  
 gna ad Platæas Xerxis minima ex parte exercitus  
 quum contulissent, aleam subierunt summæ. Inter  
 ciuitates palmam tulit (vt tradit Herodotus) ciui-  
 D tas Æginetarum: Themistocli verò, quamuis in-  
 uiti, obstante inuidia, omnes tribuerunt palmam.  
 Vt enim concesserunt omnes in Isthmum, & suf-  
 fragia duces ab ara tulerunt, primû virtute semet-  
 ipsum quisque, secundum à se renunciauit The-  
 mistoclem. Lacedæmonij verò deduxerunt eum  
 Spartâ, vbi Eurybiadi virtutis, sapientiæ præmium  
 illi tribuerunt oleaginam coronam, & currum,  
 qui in ciuitate erant, primarium ei donauerunt.  
 Trecentos præterea miserunt, ex iuuetute sua, qui  
 eum ad fines vsq; prosequerentur. Fama est pro-  
 ximis insequentibus Olympiis quum in curriculû  
 concessisset Themistocles, contemptis certatori-  
 E bus spectatores totum diem oculos in illum defi-  
 xisse, peregrinisq; stupentes illû magno cum plau-  
 su monstrasse: vt ille lætitia perfusus non obscure  
 tulerit apud amicos, satis se fructus suorum pro  
 Græcia susceptorum laborû percepisse. Erat nan-  
 que (si fides habenda iis est quæ de eo commemo-  
 rantur) natura avidus supra modum gloriæ. Siqui-  
 dem designatus à populo nauarchus, nulli rei pu-  
 blice vel priuatim vacauit sigillatim, verum quæ-  
 cunq; res esset ad ipsum delata, illam in eum reie-  
 cit diem quo erat conscensurus, quo vno tempore  
 multis rebus intentus & à diuersis appellatus ho-  
 F minibus, magnus esse & summæ videretur autori-  
 tatis. Cadauera in littore erecta inspiciens, vbi ex-  
 ornata vidit armillis aureis & torquibus, ipse præ-  
 teriit, sed comitanti ostendit ea dixitque amico,  
 Aεγεῶδ



*Tolle ea tibi: neque enim tu Themistocles es. Ad Antiphatem, qui formosus fuerat, & gesserat quondam se aduersus ipsum insolentius, tunc autem propter autoritatem affectaretur, Serò, inquit, adolescens, ambo tamen simul capimus sapere.* Athenienses ipsum referebat non habere in honore vel admiratione, sed sicut sub platanum, sub se, tempestate coorta & ingruentibus periculis, refugere: quum differenuerit apud eos, castrare se & rescindere ramos. Quum exprobraret ei Seriphus quidam, nō sua eum sed patriæ gloria splendorem assequutum, *Rectè ais, inquit. At neque ego si Seriphus sim, euassissem clarus: nec tu, si Atheniensis.* Dux quispiam, qui vilem operam nauasse se existimabat ciuitati, huic, quum insultaret Themistocli & res gestas suas contenderet cum ipsius, *Cum festo, inquit, altercans dies posterus, iactauit illum laboribus & sudoribus districtum esse, se uero fruenda præbere feriantibus apparatus.* Ad quæ respondisse festum, *Rectè sanè: at ni ego essem, tu non esses. sic nisi ego, inquit, tunc fuisset, ubi nunc vos essetis?* Filium suum, qui licentius abutebatur matris indulgentia, & per illum sua, falsè dicebat plus quàm ullus Græcorum pollere. Cæteris enim imperare Athenienses, se Atheniensibus, sibi illius matrem, matri illum. Quum omni in re facere aliquid vellet singulare, prædium distrahens iussit pronuntiari etiam bonum id vicinum habere. Ex illis qui nuptias filiz suæ ambirent, quum probum prætulisset pecunioso, ait virum se quærere potius qui pecunia egeret, quàm pecuniam quæ viro. Atque in facetiis erat huiuscemodi. Explicatus bello mox institit urbem instaurare & muris cingere, ephoris, ne aduersarentur, pecunia, vt Theopompus scribit, redemptis: vt plerique alii, elusis hoc modo: Spartam specie legationis profectus est. Ibi conquerentibus Spartiatis quòd muro circumdarent urbem, & ad criminandum Athenienses ex composito, poliarcho ab Ægina misso, inficias iuit, & mittere eos iussit ad res inspiciendas: simul vt spatium ex mora excitandò muro pararet, & legatos pro se obsides retinerent Athenienses. quod euenit. Nam re comperta nihil læserunt eum Lacedæmonii, sed dissimulata ira sua dimiserunt. Hinc Piræeum, commoditate animaduersa portus, extruxit, totamque urbem ad mare accommodauit, contrariam quodammodo sectam in ciuitate ac veteres Atheniensium reges instituens. Illi enim (vt fertur) intendentes reuocare à mari ciues, atque ad relinquendas naues colendumque assuefacere agrum, dissipauerant illam de Pallade fabulam: ambigente de illa regione Neptuno, quum ostendisset iudicibus oliuam, causam eam obtinuisse. At Themistocles nō (vt comicus ait Aristophanes) vrbi commisit Piræeum, imò urbem annexuit Piræeo, & terram mari. Quæ res vires populi aluit contra optimates, eumque audacia inflauit, omni ad nautas, hortatores, & gubernatores redundante autoritate. Vnde suggestum, qui erectus in Phyce erat vt spectaret mare, conuerterunt post terram versus triginta tyranni, imperium maritimum rati gignere populi potentiam, & paucorum principatu minus offendi agricolas. Enimuerò Themistocles icō conceperat animo de viribus naualib. eelfiore.

**A** *Ανελοῦ σαυτῶ σὺ γὰρ οὐκ εἶ Θεμιστοκλῆς. πρὸς δὲ πῖνα τῶν καλῶν γεγενητότων, Αντιφάτιω, ὑπερηφάνως αὐτῷ κερχημένον πρῶτερον, ἔπειρον ὅτε καταδύοντα. Διὰ τὴν δόξαν, ὧς μειράκιον, (εἶπεν) ὁ φέ μὲν ἀμφοτέροισι δ' ἄμα νοῦν ἐχρήσατο. ἔλεγε ὅτι τοῖς Ἀθωαίοις, οὐ πῖμαν αὐτὸν ὄσσε θαυμαζέειν, ἀλλ' ὡσπερ πλατὸν ὡς χήμα ζομύεις μὲν ὑποβρέχων καὶ κινδυνύοντα, ὁ δὲ ἰσθμὸς ὅτε αὐτοῖς ἡρομύης πύλην καὶ κολύβην. τῶ ὅτι Σεερίφιος πρὸς αὐτὸν εἰ πόντος ὡς οὐδὲ αὐτὸν ἐχρηκε δόξαν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, Ἀληθῶς ἰσθμὸς λέγεται. (εἶπεν) ἀλλ' οὐτ' αἰ ἐγὼ Σεερίφιος ὢν, ἐχρημύω ἐν δόξῳ, ἔτε σὺ, Ἀθωαῖος. ἐπέ-*

**B** *ρη δὲ πῖνος τῶ στρατηγῶν, ὡς ἐδόξε τῷ χρησίμωνι δὴ ἀπεπερασε τῷ τῆ πόλιν, δρασωμύης πρὸς τὸ Θεμιστοκλῆα, καὶ τὰς εαυτῶ τῆς ἐκείνης πρῶξοισιν αἰτιῶν ἀβδημόνοιο, ἔφη τῆ ἑορτῆ πῖν ὑπεραι εἰσαμα, λέγουσαν ὡς ἐκείνη μὲν ἀγρολιῶν τε μετῆ καὶ κρηπῶδης ὄσσε, ἐν αὐτῇ ὅτι πῖντες ἀπολαυοῖσι τὸ παρεσκεύασμῶν ἀγροζόντες. τὸ δ' ἑορτῶ πρὸς αὐτῷ εἶπεν, Ἀληθῶς λέγεται. ἀλλ' ἐμοῦ μὴ ἡρομύης, σὺ οὐκ αἰήσασα. κάμοδ τοῖνω (ἔφη) τότε μὴ ἡρομύου, ποδὲ ἀνὴτε νῦν ὑμεῖς; τὸ ὅτι ὅτι ὄβρυφάντα τῆ μητερι, καὶ δὲ ἐκείνῳ αὐτῷ, σκώπῳ, ἔλεγε πλῆστον τῶ Ἑλλῶν δυνάστω. τοῖς μὲν γὰρ Ἑλλῶσιν ὅτι πῖν τῶ Ἀθωαίοις, Ἀθωαίοις δὲ αὐτὸν, αὐτῷ ὅτι πῖν ἐκείνης μητερι, τῆ μητερι δὲ ἐκείνου. ἴδιος δὲ πῖς ἐν πῖσι βεζλόμοιο ἐπὶ, χροῖον μὲν πῖ πρῶξοισιν, ἐκέλευε κρηπῶν ὅτι καὶ γέγονα κρηπῶν ἐπὶ. τὸ ὅτι μνωμύων αὐτῷ τῶ θυγατέρι, τὸ ὅτι πῖν πλῆστον πρῶξοισιν, ἔφη ζητεῖν ἀνδρα κρημάτων δέομοιο, μάλλον ἢ κρημάτων ἀνδρῶς. ἐν μὲν οὖν τοῖς ἀποφθέγμασι πῖ πῖς. ἡ ἡρομύης δὲ ἀπὸ τῶ πρῶξοισιν ἐκείνων, δῖνυς ἐπεχίρῃ πῖν πόλιν ἀνοικηδομῖν καὶ τειχίζειν, ὡς μὲν ἰσορεῖ Θεόπομποιο, κρημάτων πῖσας μὴ ἐναυλωθῶν τῶς ἐφόρος ὡς δ' οἱ πλῆστοι, πῖ ἀκροσάμοιο. ἦκε μὲν γὰρ εἰς Σπάρτην, ὄνομα πρῶξοισιν ὅτι πῖν ἰσθμῶς. εἶκα ἐκείνων ὅτι τῶ Σπαρτιατῶ ὅτι τειχίζοι δ' ἄστυ, καὶ πολιάρχου κατηρρεῖτο, ὅτι πῖν δὲ Ἀιγίνης ἀποσαλέντος, ἠρνεῖτο, καὶ πέμπειν ἐκέλευε εἰς Ἀθῶνας τῶς καταφομύης ἄμα μὲν ἐμβάλλων ὅτι τειχισμῶ κρηπῶν ἐκ τῶ ἀγρολιῶν, ἄμα ὅτι βεζλόμοιο αὐτῷ αὐτῷ τῶς πέμπομύης ὑπαρχῶν τοῖς Ἀθωαίοις. ὅτι καὶ στωέβη γρόντες γὰρ οἱ Λακεδαίμονιοι δ' ἀληθῆς, οὐκ ἠδίκησεν αὐτὸν, ἀλλ' ἀδῆλως χαλεπαίνοντες, ἀπέπεμψαν. ἐκ τῶ πύτου τῶ Περσῶ κατεσκεύαζε, πῖν τῶ λιμῶν ὄψῳ κατηροῖσας, καὶ πῖν πόλιν ὄλιω ἀρμωπύομοιο πρὸς πῖν θαλασπῶ, καὶ τῶ πῖν πῖν παλαμοῖς βασιλῶσι τῶ Ἀθωαίων αἰτιπολιτῶμοιο. ἐκείνοι μὲν γὰρ (ὡς λέγεται) πρῶξοισιν ἀπομύοιο τῶς πολίτας ἀποσπῶσιν τῶ θαλάσσης, καὶ στωέβησιν ὄλιω μὴ πλεόντας, ἀλλὰ πῖν χῶσαν φυτῶντας, τῶ πῖν τῶ Ἀθῶνας διέδοσαν λόγον, ὡς εἰσαλῶς πῖν τῶ χῶσαν τοῦ Προσειδῶνος, δειξάσα τῶ μοῖαν πῖς δικασαῖς, εἰκόσε. Θεμιστοκλῆς δὲ οὐχ, ὡς Ἀεισοφάνης ὁ κωμικῶς λέγεται, τῆ πόλιν τῶ Περσῶ πρῶξοισιν, ἀλλὰ τῶ πόλιν ὄλιω τῶ Περσῶ, καὶ τῶ γῶ τῶ θαλάσσης ὅτι καὶ τῶ ἡμῶν ἠύξοισιν τῶ ἀείτων, καὶ θράσους ἐπέπλησεν, εἰς ναύτας καὶ κελύβας καὶ κυβερνήτας τῶς δυνάμεως ἀφικεμύης. δῖν καὶ ὄβρυφα δ' ἐν Πυκῆ πεπομύοιο, ὡς τῶ ἀποβλέπειν πρὸς πῖν θαλασπῶ, ὑπερον οἱ πῖν πῖν πρὸς τῶ χῶσαν ἀπέσπεψαν, οἰόμοιο πῖν μὲν καὶ θαλάσσης ἀρχῶν, γῶσιν ἐπὶ δημοκρατίας, ὄλιω ἀρχῶ.*

*δ' ἵπτον διεχρημαίνειν τοῖς γεωργῶντας. Θεμιστοκλῆς δὲ καὶ μῖζον ἡ πῖν τῶς ναυτικῆς διενεῖθη δυνάμεως.*



ἐπεὶ γὰρ ὁ Ἰ. Ἑλλήων σὺν τοῖς ἀπὸ Πηλοπόννησος ἑξέρχοντο κατὰ  
 ῥην εἰς Παγασάς, καὶ διεχείμαζε, Δημητρώων ἐν τοῖς Ἀ-  
 θηναίοις, ἔφη, ἵνα πρῶτον ἔχῃ ὠφέλιμον μὲν αὐτοῖς καὶ  
 σωτήριον, ἀπορρήτων δὲ πρὸς τοὺς πολλοὺς. Τῷ δὲ Ἀθωαί-  
 ων Ἀειεῖδῃ μόνω φράσται κελθόντων, καὶ ἐκείνος δοκι-  
 μάσῃ, φράσειν ὁ μὲν Θεμιστοκλῆς ἔφρασε τὰ Ἀειεῖδῃ,  
 ὅτι νεώτερον ἐμπαρήσται ἀφαινοῖσθαι τῷ Ἑλλήων ὁ δὲ εἰς τὸ  
 δῆμον παρήθων, ἔφη, τῆς πρῶτης ἐξουσίας ἀφαινοῖσθαι πρῶ-  
 τεινὸν Θεμιστοκλῆς, μηδεμίαν εἶη μήτε λοιπὴν εἶρα μήτε  
 ἀδικωτέραν. οἱ μὲν οὖν Ἀθωαῖοι ἀφαινοῖσθαι παύσα-  
 σθαι τὰ Θεμιστοκλῆ πρῶτα ἔταξαν. ἐν δὲ τοῖς Ἀμφι-  
 κτυονικαῖς συνεδρίοις τῷ Λακεδαιμονίων εἰσηγησάντων ὅ-  
 πως ἀπείρησθαι τῆς Ἀμφικτυονίας αἰ μὴ συμμαχήσα-  
 σθαι τῷ Μήδου πόλει, φοβηθεὶς μὴ Θεβαλοῖς καὶ Ἀρ-  
 γείοις, ἐπὶ δὲ Θεβαλοῖς ἐκβαλόντες τὸ συνέδριον, πρυτε-  
 λαὸς ἔπιχευε τῷ τῷ Ἰφίφων, καὶ ἤρτηται ὁ δοκῶν  
 ἐκείνοις, σπυρίτε τῆς πόλεως, καὶ μετέθηκε τὰς γνώμας τῷ  
 πρυτανῶν. διδάξας ὡς τειλάχοντα καὶ μία μόνον πόλις  
 εἶσιν αἰ μεταχρῶσθαι τοῦ πολέμου, καὶ τούτων αἰ πλείους  
 πρυτανῶν μικροί. δεινὸν οὖν εἰ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐκ-  
 παύοντο ἡγεμονίας, ἔπειτα τῆς μεγίστης δύσιν ἢ τειλάχοντα  
 ἔσαι ὁ συνέδριον. ἐκ τούτου μὲν οὖν μάλιτα τοῖς Λακε-  
 δαιμονίοις πρῶτον ἔταξαν. δὲ καὶ τὸν Κίμωνα πρῶτον  
 τῆς πρυτανίας, ἀντίπαλον ἐν τῇ πολιτείᾳ τῷ Θεμιστοκλῆ κα-  
 τίσαντες. ἡ δὲ καὶ τοῖς συμμαχοῖς ἐπαρῆς, πρῶτον ἔταξαν  
 τὰς γνώμας καὶ χρηματικῶν ἀπὸ αὐτῶν. οἷα καὶ πρὸς  
 Ἀνδρίοις ἔργον αἰτιῶντα φησὶν αὐτὸν Ἡρόδοτος εἰπεῖν  
 τε καὶ ἀκούσασθαι. δὲ γὰρ ἔκειν ἔφη θεοὺς κερμίζων, περὶ καὶ  
 βίαι, οἷδ' ἔφασκεν εἶη καὶ παρ' αὐτοῖς θεοὺς μεγάλοις δύο,  
 πενίας καὶ ἀπορίας, ὅφ' ὧν καλύετο δουραὶ χεῖματα ἐκεί-  
 νου. Τιμοκρέων δὲ ὁ Ῥόδιος μελοποιὸς ἐν ἄσματι κατὰ πηλο-  
 πονησῶν Θεμιστοκλέους, ὡς δῆλός μὲν ἔπειτα χεῖματα φυ-  
 γάδας ἀφαινοῖσθαι κατελεῖν, αὐτὸν δὲ ξένον ὄντα καὶ  
 „ φίλον παρεμύθευ δὲ ἔργον. λέγει δὲ οὕτως, Ἀλλ' εἰ τὸ γε  
 „ Πausanias, ἢ καὶ τὸ γε Ξαίτηπον αἰνεῖς, ἢ τὸ γε Λατοχί-  
 „ δην ἐγὼ δὲ Ἀειεῖδῃ ἐπαινεῶ, ἀνδρα ἱεράν ἀπ' Ἀθωαῶν  
 „ ἐλθεῖν ἕνα λῶσον· ἐπεὶ δὲ Θεμιστοκλῆς ἤρταρε Λατῶν λῶ-  
 „ σαν, ἀδικόν, πρῶτον. ὅς Τιμοκρέωντα ξένον ἔόντα, ἀργυ-  
 „ εῖοισι σκυβαλικοῖσι πειθεῖς, οὐ κατὰ χρὴ εἰς πατρίδα Ἰάλυ-  
 „ σον. λαβὼν δὲ τεία ἀργυρεῖα τάλαντα ἔβα πλέων εἰς Ὀλεθρον,  
 „ τὸς μὲν κατὰ χρὴ ἀδικῶς, τὸς δὲ ἐκδιώκων, τὸς δὲ χεῖρων,  
 „ ἔργων ὑπόπλεως. Ἰαδοῖσι δὲ ἐπὶ μὲν ἔκειντο γελῶντες Ἰυ-  
 „ χεῖ κρέα παρέχων· οἱ δὲ ἠσθιον, καὶ ἤρτη μὴ ὦραι Θεμιστο-  
 „ κλέους ἡμέρας. πολὺ δὲ ἀσελγέστερα καὶ ἀιαπεπταμένη μάλ-  
 „ λον εἰς τὸ Θεμιστοκλέα κέρηται βλασφημία μὲν τῷ φυλῶ  
 „ αὐτῷ καὶ τῷ κατὰ δίκην ὁ Τιμοκρέων, ἄσμα ποιήσας ἔστιν ἔργον  
 „ χη, Μῆσα τῶδε τῶ μέλεος κλέος ἀν' Ἑλλάδας πῆρ' ὡς εἰκός  
 „ καὶ δίκαιον. λέγει δὲ ὁ Τιμοκρέων ἔπειτα μὲν ἔπειτα, σὺ κα-  
 „ ταψήφισα μὲν τῶ Θεμιστοκλέους. ὡς ἔν ὁ Θεμιστοκλῆς αἰ-  
 „ τῶν ἐργῶν μὲν δὲ τῶν ἐποίησε πρὸς αὐτὸν, Οὐκ ἄρα Τι-  
 „ μοκρέων μῆτις Μήδισιν ὄρκια τέμει, ἀλλ' ἐπὶ καὶ δῆλοι δὲ πο-  
 „ τῆσι, σὺ ἐγὼ μόνον κέρηταις· ἐπὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.

A Quum enim classis Græcorum à discessu Xerxis  
 Pagafas decurrisset in portum, ibique hyberna-  
 ret, pro concione ostendit Atheniensibus habere  
 rem se conducibilem ipsis & salutarem, sed non  
 edendam in vulgus. Atheniensibus, ut eam vni  
 aperiret Aristidi iubentibus: qui si probaret, exe-  
 queretur eam. Ita ostendit Aristidi Themistocles  
 classem Græcorum iti animo habere se incende-  
 re. Mox concionem hic ingreffus, re, ait, quam in  
 animo haberet Themistocles, nullam esse neque  
 vtiliorem neque iniquiorem. ita præcepit ei po-  
 pulus Atheniensis ut ab isto consilio desisteret.  
 B Quum in conuentibus Amphictyonicis referrent  
 Lacedæmonii ad concilium, ut ab eo concilio  
 arcerentur ciuitates quæ arma non confociaf-  
 sent aduersus Medum, timens ne summotis à  
 confessu Theffalis, Argiuis, præterea Thebanis,  
 illi haberent semel ad nutum suum suffragia, at-  
 que ex eorum voluntate omnia gererentur, pa-  
 trocinatus est hisce ciuitatibus, & sententias Py-  
 lagoræ circumegit, docens, quæ confortes  
 belli fuissent, vnam & triginta ciuitates esse, atque  
 has magna ex parte planè exiles. Non esse igitur  
 ferendum, si exclusa à fœdere reliqua Græcia,  
 concilium hoc ad duarum vel trium amplissima-  
 rum arbitrium ciuitatum redigeretur. Ex eo in-  
 currit potissimum in Lacedæmonios: quapropter  
 Cimonem prouexerunt honoribus, quo Themis-  
 tocli eum in repub. excitarent aduersarium. Fa-  
 tigauit & socios circumuectus insulas, ac num-  
 mos ab iis exprimens. Atque apud Andrios,  
 quum eos pecuniam posceret, refert illum Hero-  
 dotus hæc dixisse & audiuisse: Duas ait deas se-  
 cum adduxisse, *Suadam & vim*. Illi responderunt  
 apud se quoque duas esse magnas deas, à quibus  
 illi pecuniam dare prohiberentur, *Paupertatem &*  
*Inopiam*. Timocreon, Rhodius Poëta, mordet in  
 cantico Themistoclem acerbius, quòd exulibus  
 aliis mercede reditum in patriam confecisset, se  
 verò hospitem & amicum prodidisset, pecunia ad-  
 ductus. Eius hi sunt versus,  
*Sit tu modo Pausaniam laudæve Xantippum effers vel*  
*tibi Leutyhidam:*  
*Ego autem Aristidem cano virum, sacris optimus u-*  
*nus qui venit Athenis.*  
*Mendacem enim, iniquum, proditorem odit Latona*  
*Themistoclem,*  
*Qui sordidulam ob pecuniolam suam minimè reduxit*  
*anarus hospitem in patriam Ialyson:*  
*Sed inde tria arripens talèta, vadit in malum exitiù,*  
*Iniquè aliquos reuehens, quosdam exigens, hos & tru-*  
*cidans nactus onus pecunia.*  
*Nunc pandochus ineptus in Isthmo est, ridiculum fa-*  
*ciens*  
*Actum, apparatq, frigidæ carnes. Verùm autem e-*  
*pulantur illi,*  
*Preccantur & Themistocli ut ne horà quidem supersit.*  
 Longè verò petulantioribus & apertioribus pro-  
 bris Themistoclem iam exulem & damnatum  
 profcidit Timocreon, composuitq; carmen, cuius  
 hoc fecit exordium,  
 F *Musa, carminis decus huius, inuulga per Græciam,*  
*ut par atque iustum est.*  
 Fertur Timocreon, quòd partes fecutus Medo-  
 rum fuisset, inter alios etiam Themistoclis calculo damnatus atque exterminatus fuisse. Ut iam partes Medice  
 sunt Themistocli crimini data, hæc in eum scripsit,  
*Non claudica solus: latent vulpes aliæ.*

rum fuisset, inter alios etiam Themistoclis calculo damnatus atque exterminatus fuisse. Ut iam partes Medice  
 sunt Themistocli crimini data, hæc in eum scripsit,  
 alii non improbi minus. Non claudica solus: latent vulpes aliæ.

Quia vero...  
 calculo...  
 partes...  
 Themistocli...  
 Medice...  
 crimini...  
 data...  
 hæc...  
 in eum...  
 scripsit...  
 Non claudica...  
 solus: latent...  
 vulpes aliæ.



Quia verò ciues iam ex inuidia libenter in eum calumnias recipiebant, coactus est factis suis crebro ad populum commemorandis, stomachum ei facere, & ad infensos, Quid tumultuamini (inquit) si sæpius ab iisdem beneficia accipitis? Momordit etiam multitudinē æde extruenda Dianæ, quam Aristobulen (quasi optima consilia ipse ciuitati & Græcis dedisset) appellauit. Iuxta domū suam delubrum hoc in Melita struxit, vbi nunc cadauera supplicio affectorū carnifices proiciunt, vestesq; & laqueos efferunt eorū qui strangulati & interfecti fuerunt. Preterea pusillum signum positū Themistoclis etiam nostra fuit ætate in Aristobules fano, elucetq; ex eo non animus modò, sed species etiam illius augusta. Igitur inflixerunt ei decennale exilium, vt dignitatem & autoritatē eius deprimerent, quod ex more habebant in omnib. quorū opes ipsis graues erant, & mediocritatē fastus excesserant popularem. Nanque pœna non erat decennale exilium, sed mitigatio & alleuatio inuidiæ: quæ præcellentiores gaudebat detrahere, atq; odium suum in hanc euomebat cõtumeliam. Postquam expulsus vrbe fuit, dum Argis agit, casus Pausaniæ maleuolis eius materiam suggessit. Proditionis crimen intentauit ei Leobotes Alcmæonis filius, Agraulensis, subscribentibus accusationi Lacedæmoniis. Pausanias enim struens illud proditionis facinus, primò Themistoclem id, licet amicum, celauit. Vt eiectum vidit vrbe & indignè id ferentem, nò dubitauit eum ad consortium cœptorum inuitare, ostenditq; ei literas regis, in Græcos ipsum, vt improbos & ingratos, inflammans. Qui quanquam eam sollicitationem reiecit, societatemq; semel repudiauit, nemini patefacit tamen id consilium: quia sperabat fore, vel vt desisteret ab ea mente, vel alia ratione, qui res absurdas & ancipites affectaret temere, detegeretur. Punito ea de causâ Pausania, repertæ sunt nonnullæ litteræ & scripta quæ de his agebant, quæ Themistoclem in suspicionem adduxerunt. Atq; hinc Lacedæmonii eum calumniabantur, hinc criminabantur inuidi ciues non præsentem, sed per epistolas purgantem, præcipuè priora crimina. Nam ad inimicorum calumnias scripsit ciuibus, se qui imperare veller, ad parendum autem neq; factus esset, neq; haberet voluntatem, nunquam animum inducturum vt barbaris & hostibus semetipse cum Græcia venderet. Nihilominus inductus ab accusatoribus populus, misit certos quibus imperatum erat vt comprehenderent eum attraherentq; ad causam in consilio Græcorum dicendam. Quod vt præsensit, traiecit in Corcyram, quæ ciuitas beneficia sua habebat. Quum enim illum cõtrouersifæ quam habebant cū Corinthiis, cepissent iudicem, diremit pugnâ eorum, iudicauitq; vt viginti talenta Corinthiis pederent, & Leucadē possiderent cõmunem vtriq; coloniã. Inde fugit in Epirū. Quū verò Athenienses & Lacedæmonii eum persequerentur, coniecit se in asperã & cæcam spem, & ad regem Molossorum recurrit Admetum. Hic quum nescio quid ab Atheniensib. postulauisset, ignominiosè à Themistocle, tunc in ciuitate florente, reiectus perpetuò habuit eum odio, ac præ se tulit, si in ipsum incidisset, pœnas se ab eo petiturū.

A ἡδὴ καὶ τῶν πολιτῶν ἀφ' ὧν εἶδος τῶν ἀφελῶν  
 ἀποπεμμένων, ἡ ἀναγκάσει λυπηρὸς εἶ, τὸ αὐτὸ ἀφελῶν  
 ἐν τῷ δήμῳ πολλάκις μνημονοῦμένων. καὶ πρὸς τὸς διεχέ-  
 ραίοντες, Τί κρηπιάτε (εἶπεν) ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις δὲ  
 πάροντες; ἡὼϊασε ὅ τοις πολλοῖς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῶν  
 εἰσαίματος, ἡὼ Ἀεῖσοῦ λίω μὲν ἀποσηγῆρθε, ὡς ἀεῖσα  
 τῆ πόλι καὶ τοῖς Ἑλλησι βουλοσάμενος· πλησίον δὲ τῆς οἰ-  
 κίας κατεσκάσεν ἐν Μελίτῃ τὸ ἱερὸν, οὗ νῦν τὰ σώματα τῶν  
 θανάτουμένων οἱ δήμοι ἀποβάλλουσι, καὶ τὰ ἱμάτια καὶ  
 τοῖς βερέχοις τῶν ἀπαγρημένων καὶ καταρεθέντων ἐκφέ-  
 ρουσι. ἐκείτω ὅ καὶ τῶν Θεμιστοκλέους εἰκόνιον ἐν τῷ ναῶ τῆς  
 Ἀεῖσοῦλης ἐπικεῖσθαι, καὶ φαίνεται τις οὐ πῶν ψυχρῶ  
 μόνιω, ἀλλὰ καὶ πῶν ὀψιήρωϊκὸς γῆρομῶμος. τὸ μὲν οὖν ὄξο-  
 γρακισμὸν ἐποίησάν τε αὐτὸν, καὶ καταρεθῶντες τὸ ἀξίωμα  
 καὶ πῶν ὑποχρῆσθαι, ὡς περ εἰώθεσθαι ἐπὶ πύργων οἱ ὄντο τῆ  
 δυνάμει βαρεῖς, καὶ πρὸς ἰσοτήρα δημοκρατικῶ ἀσυμ-  
 μέτρως εἶ, κέλευσεν γὰρ οὐκ ἡὼ ὄξογρακισμὸς, ἀλλὰ τῶν  
 μυσθία φθόνου καὶ κρυφισμὸς, ἡδὼ μῶμος τῶν ταπεινοῦ τοῖς  
 ὑποφῆρα, καὶ πῶν διεμῆρας εἰς ταύτω τὸ ἀπῆμια ἀπο-  
 πνεόντος. ἐκπεσόντος δὲ τῆς πόλεως αὐτὸν καὶ ἀφελῶντος  
 ἐν Ἀργί, τὰ πῶν Πausanias συμπεσόντα, καὶ αὐτὸν παρέ-  
 χε τοῖς ἑρῶσι ἀφορμῆς. ὁ δὲ γραψάμενος αὐτὸν ἀποδο-  
 σίας, Λεωκότης ἡὼ Ἀλκμάωνος, Ἀγραύληθεν, ἄμα σιω-  
 παιήω μῶμος τῶν Σπαρτιάτῶν. ὁ γὰρ Πausanias, ἀφελῶν  
 ἐκεῖνα δὴ τὰ πῶν τῶν ἀποδοσίων, ἀφελῶν μὲν ἀπεκρυπτεῖ  
 τῶν Θεμιστοκλέα, καὶ πῶν ὄντα φίλον ὡς δὲ εἶδεν ἐκπεπῶκατα  
 τῶν πολιτείαις καὶ φέροντα χαλεπῶς, ἐτάρσησεν ἐπὶ τῶν κρινω-  
 νίαι τῶν ἀποδοσίων τῶν ἀφελῶν τὰ γράμματα τῶν βα-  
 σιλέως ἐπὶ δεικνύμενος αὐτῶν, καὶ ἀποφῶν ἐπὶ τοῖς Ἑλ-  
 λήωας, ὡς πονηρὸς καὶ ἀφελῶς. ὁ ὅ τῶν μὲν δέσπον ἀπε-  
 τεῖλα τῶν Πausanias, καὶ τῶν κρινωνίαι ὄλως ἀπείπατο πρὸς  
 ὄσθεν αὐ τοῖς λόγῳ ἐξέμεγθεν, ὄσθεν κατεμύωσε τῶν  
 ἀφελῶν· εἶτε παύσασθαι ἀποδοσίων αὐτὸν, εἶτε ἄλλως κα-  
 τὰ φθῶν γῆροσθαι, σὺν ὄσθεν ἰσοσῶ ἀφελῶν ἀπο-  
 πῶν καὶ ἀφελῶν ὄρεθῶ μῶμος. οὕτω δὴ τῶν Πausanias  
 θανάτουθέντος, ἐπιτολαί πινες ἀφελῶσθαι καὶ γράμματα  
 πῶν τούτων, εἰς ὑποψίαν ἐπέβαλον τῶν Θεμιστοκλέα· καὶ  
 κατεβῶν μὲν αὐτὸν Λακεδαιμόνιοι, κατηγῶν δὲ οἱ  
 φθονῶντες τῶν πολιτῶν, ὅ παρόντος, ἀλλὰ ἀφελῶν  
 τῶν ἀποδοσίων μάλιστα τῶν ἀφελῶν κατηγῶν.  
 E ἀφελῶν μῶμος γὰρ ὑπὸ τῶν ἑρῶν, πρὸς τοῖς πολιτῶν  
 ἔγραφεν, ὡς ἀρχῶν μὲν αἰεὶ ζητῶν, ἀφελῶν δὲ μὴ πεφυ-  
 κῶς, μὴ δὲ βουλομῶμος, ὄσθεν αὐ ποτε βαρβάρους καὶ πολε-  
 μίοις αὐτὸν ἀποδοσθαι μὲν τῆς Ἑλλάδος. οὐ μὲν ἀλλὰ  
 συμπεσῶντες ὑπὸ τῶν κατηγῶν ὁ δήμος, ἐπεμύω  
 αὐτὸν ἐν τοῖς Ἑλλησιν. ἀφελῶν μῶμος δὲ ἐκεῖνος, εἰς Κερ-  
 κωρα διέπερσεν, οὐσης αὐτῶν πρὸς τῶν πόλιν ἀφελῶν  
 γῶ μῶμος γὰρ αὐτῶν κειτῆς πρὸς Κορινθίοις ἐχόντων ἀφελῶ-  
 ρῶν, ἔλυσε τῶν ἑρῶν, εἰχῶσι τὰ λαίλα κείνας τῶν Κορινθίων  
 F κατὰ φθῶν, καὶ Λακεδαι κρινῶν νέρμεν, ἀμφοτέρων ἀποικῶν.  
 ἐκφῶν δὲ εἰς Ἡπειρὸν ἔφυγε, καὶ διωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθη-  
 ναίων καὶ Λακεδαιμόνιων, ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ἐλπίδας χαλε-  
 πῶς καὶ ἀπόρως, κατὰ φθῶν πρὸς Ἀδμήτων, ὅς βασιλεὺς μὲν ἡὼ Μολοσίων, δεηθεῖς δὲ ἡὼ Ἀθηνῶν, καὶ ἀφελῶν  
 αὐτῶν ὑπὸ τῶν Θεμιστοκλέους ὅτ' ἡκμαζεν ἐν τῇ πολιτείᾳ, δὲ ὄρησι εἶχεν αὐτὸν αἰεὶ, καὶ δὴλος ἡὼ, εἰ λάβοι, ἡμφορῶ μῶμος.



εν δὲ τῇ τότε φυγῇ μάλλον ὁ Θεμιστοκλῆς φοβηθεὶς συλ-  
 λῆσθαι καὶ παρ' ἄλλων φθόνου, ὀργῆς παλαμῆς καὶ βασιλικῆς,  
 ταῦτη φέρων ὑπέστηκεν ἑαυτὸν ἰκέτης τῷ Ἀδμήτῳ κατα-  
 σῆσαι, ἰδίον ἕνα καὶ παρηλλαγμένον ἔσπον. ἔχον γὰρ αὐτὸν τὸν  
 ὄντα παῖδα παρὲς τὴν ἐστὶν παρ' ἑσέπεσε, ταῦτ' ἔτι μὲν  
 καὶ μόνῳ σχεδὸν ἀσπύρῳ ἠγρομέδων ἰκασίαι τῷ Μολοσ-  
 σῶν ἐνοι μὲν οὖν φησὶ τὴν γυναικα τῷ βασιλέως λέγου-  
 σιν ὑποτάσσει τὰ Θεμιστοκλῆς ὁ ἰκέτης μα τῶν, καὶ τὸν  
 ἔτι τὴν ἐστὶν καὶ ἴσασα μετ' αὐτῶν. ἡνὲς δ' αὐτὸν τὸν Ἀδμη-  
 τον, ὡς ἀφοσιώσασθαι παρὲς τοῖς δῶκον τῶν ἀνάγκη, δι-  
 ῶν ὅτι ἐκ δίδωσι τὸν ἀνδρα, ἀφαιρῆσαι καὶ στυβαζωδῆ-  
 σαι τὴν ἰκασίαν. ἐκεῖ δὲ αὐτῶν τὴν γυναικα καὶ τοὺς παῖδας  
 ἐκκλέψας ἐκ τῆς Ἀθηνῶν Ἐπικράτης ὁ Ἀχαρνός, ἀ-  
 πέστ' ἔλεν ὄν ἔτι τούτῳ Κίμων ὑπερὸν κείνας ἐθανάτωσεν, ὡς  
 ἴσως Σθησίμβροτος. εἴτ' ὅτι οἱδὲ ὅπως ἔπιλαθόμενος τού-  
 των, ἢ τὸ Θεμιστοκλέα ποιῶν ἔπιλαθόμενος, πλεῖστα φησὶ  
 εἰς Σικελίαν, καὶ παρ' Ἰέρωνος ἀγείν τῷ τυράννου τὴν θυ-  
 γατέρα παρὲς γάμον, ὑπογράφοντος αὐτῶν τοῖς Ἑλλήνας  
 ὑποκρίσας ποιήσειν. ἀποστρεφάμενος δὲ τῷ Ἰέρωνος, οὕτως εἰς  
 τὴν Ἀσίαν ἀπῆρα. ταῦτα δὲ ὅτι εἰς ἐστὶν οὕτω γράσασθαι.  
 Θεόφραστος γὰρ ἐν τοῖς περὶ βασιλείας ἴσως τὸν Θεμιστο-  
 κλέα, πέμψαντος εἰς Ὀλυμπίαν Ἰέρωνος ἵππους ἀγωνί-  
 στας, καὶ σκίλιον ἕνα κατεσθλάσμενον πολυτελεῶς εἴσασ-  
 πος, εἰπεῖν ἐν τοῖς Ἑλλήσι λόγον, ὡς γὰρ τὴν σκίλιον ἀφαι-  
 ρῆσαι τῷ τυράννου, καὶ κωλύσαι τοῖς ἵπποις ἀγωνίσασθαι. Θου-  
 κιδίδης δὲ φησὶ καὶ πλεῖστα αὐτὸν ἔπι τὴν ἐτέρην κατε-  
 βαίπει γάλακτον ἀπὸ Πύδνης, ὁ δὲ εἰδὸς ὅστις εἴη τῶν  
 πλεόντων, μέγιστος οὐ πινύματι τῆς ὀλκιάδος εἰς Νάξον κα-  
 ταφραζόμενος ὑπὸ Ἀθηνῶν πολιορκουμένῳ τότε, φοβη-  
 θεὶς, ἀναδείξεν εἰς Νάξον ἑαυτὸν τὰ τε ναυκλήρα καὶ τὰ  
 κυβερνήτη καὶ τὰ μὲν δέομενος, τὰ δὲ ἀπειλῶν, καὶ λέγων,  
 ὅτι κατηγήροισι καὶ κατὰ φύσιν παρὲς τοῖς Ἀθηνῶσι,  
 ὡς ὅτι ἀγνοοῦντες ἀλλὰ χεῖρασι πεισθέντες ἔξαρχῆς  
 αἰαλάβοισιν αὐτὸν, ἔτι αἰαλάβοισι παρὰ πλεῖστα καὶ λαβέ-  
 σασθαι τὴν Ἀσίαν, τὸν χεῖρασι αὐτῶν πολλὰ μὲν ὑπεκκλα-  
 πέντα ἔχει τὸν Φίλων εἰς Ἀσίαν ἔπλετ', τὸν Φαιερῶν ἡγομένων  
 καὶ στυβαζωδῶν εἰς τὸ δημόσιον, Θεόπομπος μὲν, ἑκατὸν τάλαντα,  
 Θεόφραστο δὲ ὀγδοήκοντα φησὶ γράσασθαι τὸ πλεῖστον,  
 ὁ δὲ τεινῶν ἀξία τάλαντων κεκτημένου τὸν Θεμιστοκλέους  
 πλεῖστα ἀπὸ τῆς πολιτείας. ἐπεὶ δὲ κατέπλευσεν εἰς Κύ-  
 μιν, καὶ πολλοὺς ἤσπετο τὸν ἔπι τάλαντα παρὰ φυλάκοντας  
 αὐτὸν λαβῆναι, μάλιστα δὲ τοῖς παρ' Ἐργαστέλῃ καὶ Πυθόδωρον  
 (ὡς γὰρ ἡγήσατο λιοιτελῆς τοῖς τὸν κερδαίνον ἀπὸ πρῶτος ἀγα-  
 πῶσι, ἀφαιρῆσαι ἔπι κεκρυμμένων αὐτῶν τάλαντων ὑπὸ τῷ  
 βασιλέως (ἔφυγον εἰς Αἰγῆς, Αἰολικὸν πολισμάτιον, ὑπὸ  
 πρῶτον ἀγρομέδων πλεῖστα τῷ ξένου Νικογέρου, ὅς Αἰολέων  
 πλεῖστα οὐσίαι ἐκέκτητο, καὶ τοῖς αἰῶν διωκτοῖς γνώριμος  
 ὑποήρχε. παρὰ τούτῳ κρυπόμενος ἡμέρας ὀλίγας διέτρι-  
 ψεν, εἶτα μετ' ὁ δειπνὸν ἐκ θυσίας ἡνὲς, Ὀλβίος ὁ τῶν τέκνων  
 τῷ Νικογέρου παιδαγωγός, ἔκφρων ἡγομέδων καὶ ποφό-  
 ρητος, ἀνεφώνησε μετ' αὐτῶν, Νυκτὶ φωνῶν, νυκτὶ βοῶν, ἡ  
 νυκτὶ τὴν ἡμέραν δίδου. καὶ μετ' αὐτῶν κοιμηθεὶς ὁ Θεμιστο-  
 κλῆς, ὄναρ ἔδωκεν ἰδεῖν δράκοντα καὶ τὸν γὰρ ὡς αὐτὸν παρ' ἑλεγχόμενον, καὶ παρ' ἀνέροντα τὰ τεραχίλα, ἡγο-  
 μέδων δὲ αἰετὸν ὡς ἡφαίστου παρ' ἀνέροντα τὰς πτέρυγας, ἔξωθεν καὶ κομίζειν πολλὴν ὄδον, εἶτα χρυ-  
 σείου ἡνὲς κηρυκίου φαιέντος, ἔπι τούτου εἴσασθαι βεβαίως αὐτὸν, ἀμνησίου δειμάτος καὶ τεραχίλας ἀπαλλαγῆναι.

A At illa in fuga formidans magis Themistocles do-  
 mesticum & recens odium, quam veterem iram  
 & regiam, huic se permillum iuit, ac supplex Ad-  
 metum adiit nouo & inusitato more. Nam filium  
 eius puerum admodum tenens abiicit se ad focum  
 eius. Hunc maximum & probe solum qui non re-  
 iiciatur, Molossi modum ducunt supplicandi. Ali-  
 qui Phthiam aiunt regis coniugem eam rationem  
 supplicandi suggessisse Themistocli, filiumq; suum  
 apud focum cum eo locasse: alii Admetum ipsum,  
 vt necessitatem apud eos qui illum insequen-  
 tur, cur non dederet eum, excusaret, modum  
 B istum supplicandi struxisse ei & machinatum fuisse.  
 Vxorem & liberos eius clam Athenis exportauit  
 Epicrates Acharnensis, quos illuc misit: quem eo  
 nomine Cimon post capitis damnauit, vt scribit  
 Stephimbrotus. Mox horum nescio quomodo obli-  
 tus, aut Themistoclem faciens oblitum, nauigasse  
 C autumat eum in Siciliam, atq; ab Hierone tyranno  
 filie eius nuptias petisse, recipens in ditionem eius  
 se Graciam redacturum, quod aspernante Hiero-  
 ne, tum contendisse in Asiam. Ceterum abhorret  
 a fide hæc ita facta fuisse. Siquidem Theophra-  
 stus in libris De regno Themistoclem scribit,  
 quum ad Olympia certatum Hiero misisset, & ta-  
 bernaculum erexisset splendide adornatum, pro  
 sententia apud Græcos dixisse, vt tentorium ty-  
 ranni diriperent, & arcerent a certamine equos  
 eius. Thucydides naue conscensa a Pydna refert  
 eum ad alterum mare profectum, nec quenquam  
 D vectorum, qui esset, nosse: quoad ventis naucem o-  
 nerariam Naxum, quæ id temporis ab Athenien-  
 sibus circumfidebatur, rapientibus exterritus, na-  
 uiculatori tum & gubernatori aperuerit se, & quæ  
 precibus quæ minis agens denuntiansq; apud A-  
 thenienses se crimine & mendaciis ipsos pressu-  
 rum, non imprudentes, verum mercede inductos  
 E initio ipsum recepisse. Hac ratione expressit vt  
 præteruedi transmitterent in Asiam. Pecunia eius  
 magna ex parte furtim per amicos egesta & in A-  
 siam est deuecta. Deprehensam & publicatam sum-  
 mam, centum Theopompus, Theophrastus octo-  
 ginta talentum dicit fuisse: quum vires bonorum  
 Themistoclis priusquam ad rempublicam acce-  
 deret, trium non essent talentorum. Vt delatus Cy-  
 mam, multos sensit rei maritimæ prefectos infidias  
 ad se capiendum tendere, præcipue Ergotelem &  
 Pythodorum (erat enim præda, compendium ex re  
 qualibet captantibus, opima, quod præmiu rex in  
 caput eius ducenta talenta pronuntiafferet) Ægas  
 Æolicum oppidulum refugit, nulli extra hospite  
 Nicogenem notus. Erat Æolu hic locupletissimus,  
 & principibus, qui circa regem erant, familiaris.  
 Apud eum paucos delituit dies. Inde a cena sacri-  
 ficio facto, magister liberorum Nicogenis Olbius,  
 mente motus lymphatusq; exclamauit hunc ver-  
 sum, *Nocti consilium, vocem da victoriamq;*  
 Hinc sopitus Themistocles, vidit in somniis dra-  
 conem ventrem suum circumiectum & a repentem  
 collo, vbi faciem attigit, versum in aquilam & com-  
 plexum se alis sustulisse, longamq; viam auexisse,  
 F deniq; in aureo caduceo, quod se obtulit, securè  
 statuisse immenso pauore & terrore exemptum.



Mittitur igitur ab Nicogene, qui rem est huiusce-  
 modi fabricatus. Quia nationes barbaræ ferè &  
 præter cæteras Persica æmulatione erga mulieres  
 asperæ natura sunt & atroces. Neque enim vxores  
 solum, sed ancillas quoq; emptitias & pellices an-  
 xia sepiunt custodia, ne à quo non domestico con-  
 spiciantur, verùm domi degant cõclusæ. Per viam  
 vndiq; septæ in tentorio vehuntur curribus. Tali  
 Themistocles reclusus vehiculo ferebatur. Comites  
 eius obuii & percunctantib. responderunt Græcâ  
 mulierẽ se ab Ionia ad quendam regis admiffio-  
 nalem agere. Ac Thucydides quidem & Charon  
 Lampfacenus, Xerxe defuncto produnt in sermo-  
 nem venisse Themistoclem filio eius: Ephorus,  
 Dion, Clitarchus, Heraclides, aliique complures,  
 ipsum conuenisse Xerxem. Verùm Thucydidem  
 magis cum annalibus, licet ne hi quidem confar-  
 cinati sint fideliter, apparet congruere. Vbi The-  
 mistocles ad ipsum iam discrimen peruenit, pri-  
 mùm Artabanum conuenit tribunum militum,  
 ostenditq; Græcum se esse, velle autem cum re-  
 ge maximis de rebus, & de iis, quæ potissimùm  
 eum sollicitent, agere. At ille, Leges, hospes, inquit,  
 mortalibus discrepantes sunt, aliis alia honesta:  
 omnib. autem honestum est domestica ornare &  
 tueri. ac libertatem vos præ cæteris & æqua-  
 bilitatem spectare fama est, nobis inter multas &  
 præclaras leges hæc est præclarissima, venerari re-  
 gem, & imaginem adorare omnia conseruantis  
 Dei. Si igitur accommodare te moribus nostris in  
 animo est, regemq; adorare, copia tibi erit & con-  
 templandi eius & appellandi: sin alia est sententia,  
 vteris ad eum internuntiis. Regi enim non est vl-  
 lum audire, qui eum non adoret, solenne. Ad quæ  
 Themistocles respondit in hunc modum, Ego ve-  
 rò, Artabane, adsum, quo regis nomen & poten-  
 tiam reddam ampliora, & quando ita Deo, qui e-  
 uexit Persas, visum est, cum ipse parebo vestris le-  
 gibus, tum efficiam vt plures hunc adorent regem.  
 Proinde nihil hoc impedimenti adferat sermoni-  
 bus quos cum rege statui conferre. At quemnam;  
 inquit, ex Græcis, Artabanus, referã venisse? neq;  
 enim vulgaris hominis præ te fers ingenium. Cui  
 Themistocles, Id, Artabane, prior rege audiet ne-  
 mo. ita narrat Phanias. Eratosthenes in cõmenta-  
 rio quem scripsit De diuitiis, attextit scæmina admi-  
 nistra Eretrica, quæ tribuni pellex erat, colloquiũ  
 cum & gratiã obtinuisse illius. Vt ergo introductus  
 ad regem est, eoq; adorato constitit tacitus, impe-  
 ravit interpreti rex vt quæretet qui sit. Rogante in-  
 terprete respondit, Adsum tibi, rex, Themistocles  
 ego Atheniensis exul, quem Græci persequuntur,  
 cui multas quidẽ pœnas Persæ, sed plurima debent  
 præmia ob impeditam à me insectationem, quum  
 patriæ incolumitas, Græcia iam in tuto collocata,  
 non nihil vobis gratificandi tribuit mihi facultate-  
 tem. Equidem comparauì omnino me ad præsen-  
 tem calamitatem, veniq; paratus ad beneficium à  
 placato & reconciliato accipiendum, & ad depre-  
 candũ iram infestæ. Tu age, quum testes meorum  
 erga Persas meritorũ meos habeas hostes, abutere  
 mea fortuna potius ad virtutem probandam tu-  
 am quàm ad explendam iram. Conseruabis enim  
 supplicem tuum, & perdes Græcorum hostem.

**A** πέμπεται γὰρ ὑπὸ τοῦ Νικογένοιο μηδεμιᾶς οὐδὲν τῶν βαρβαρικῶν ἤτοι τῶν πολλῶν καὶ μάστιγα τῶν Περσικῶν, εἰς ζήλοισι τὴν πᾶσι τῶν γυναικῶν ἀγροῖον φύσει καὶ χαλεπὸν ἔστιν. οὐ γὰρ μόνον τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀργυρωμένων καὶ παλλακευομένων ἰσχυρῶς τῶν φιλαδέλφουσι ὡς ὑπὸ μηδενὸς ὁρᾶσθαι τῶν ἐκτὸς, ἀλλ' οἴκει μὲν ἀφαιρῆσθαι κατακεκλεισμένης, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πορείας, ὑπὸ σκηνῶν κίχων πᾶσι περὶ γυναικῶν ὅτι τῶν ἀρμαμαζῶν ὀχέειν. τοιαύτης τῆς Θεμιστοκλεῖ κατασκευασθείσης ἀπλῆως, καὶ τῶν ἐκκομίζετο, τῶν πᾶσι αὐτὸν αἰετὸς ἐπιτηδεύουσι καὶ πωθησομένοις λεγόντων ὅτι γυναικῶν Ἑλληνικῶν ἀγροῖον ἀπὸ Γωνίας, πρὸς ἕνα τῶν ὅτι θύρας βασιλέως. Θουκυδίδης μὲν οὖν, καὶ Χερῶν ὁ Λαμψακίως, ἰσορροῖσι, περὶ τῆς Ζέρξου, πρὸς τὴν ἡν αὐτὴ τῆς Θεμιστοκλεῖ ἡρῶσαι τὴν ἐντεῦξιν. Ἐφορος δὲ καὶ Δείων καὶ Κλείταρχος καὶ Ἡρακλείδης, ἐπὶ δὲ ἄλλοι πλείονες, πρὸς αὐτὸν ἀφαιρῆσαι τὴν Ζέρξου. τοῖς ἡγεμονικῶσι δοκεῖ μάλλον ὁ Θουκυδίδης συμφέρεσαι, καὶ ὡς οὐδὲ ἀλλοῖς ἀρέμα σιωπηρομένοις. ὁ δὲ οὐκ Θεμιστοκλῆς ἡρόμενος παρ' αὐτὸν ὁ δεινὸν, ἐπιτηδεύει πρὸς Ἄρταβαίω τῶν χιλίαρχου, λέγων Ἑλλῶν μὲν εἶναι, βούλεσθαι δὲ ἐπιτηδεύειν βασιλεῖ πρὸς μεγίστων πρᾶγματων, καὶ πρὸς ἀτυχεῖν μάστιγα σπουδαίων ἐκείνου. ὁ δὲ φησὶν, ὡς εἴη, νόμοι ἀφαιρῆσαι ἀφαιρῶν δὴ ἀλλοῖς καὶ καλὸν δὲ πᾶσι τὰ οἰκεία χρῶσθαι καὶ σῶζειν. ὑμᾶς μὲν οὐκ ἐλθεῖν μάστιγα θανατάζειν καὶ ἰσοπέθει, λέγει. ἡμῶν ὅτι πολλῶν νόμων καὶ καλῶν ὄντων, κάλλιπος οἴκῳ ἔστι, ὁ πρῶτος βασιλεῖα, καὶ πρᾶσι κωμῶν εἰκόνα θεοῦ τὴν πᾶντα σῶζοντος εἰ μὲν οὐκ ἐπαινᾶν τὰ ἡμέτερα, πρὸς κωμῶσι, ἔστι σοὶ καὶ βασιλεῖα θεάσασθαι καὶ πρᾶσι πῆν. εἰ δὲ ἄλλο τι φρονεῖς, ἀγγέλοις ἐπέροις χρῆσαι πρὸς αὐτόν. **B** βασιλεῖ γὰρ οὐ πάτερον ἀνδρὸς ἀκροῦσθαι μὴ πρᾶσι κωμῶν. ταῦτα ὁ Θεμιστοκλῆς ἀκούσας λέγει πρὸς αὐτόν, Ἄλλ' ἔγωγε τὴν βασιλέως, ὡς Ἄρταβαίω φημίω καὶ δύναιμι ἀυξήσων ἀφίγημα, καὶ αὐτὸς τι πείσομαι τοῖς ὑμετέροις νόμοις, (ἐπεὶ τῶν τῶν μεγαλιώται Πέρσας, οὕτω δοκεῖ) καὶ δὲ ἐμὲ πλείονες τῶν βασιλέα πρᾶσι κωμῶν ἐσοῖσι. ὡς τε τῶν μηδὲν ἐμποδῶν ἔστω τοῖς λόγοις οὐκ βούλομαι πρὸς ἐκείνον εἰπεῖν. τίνα δὲ (εἶπεν ὁ Ἄρταβαίω) Ἑλλῶν ἀφίγημα σὺ φάσθαι; οὐ γὰρ ἰδιώτη τὴν γυναικῶν εἰκῆς. καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, Τοῦτ' οὐκ ἐστὶν αὐτὸ (εἶπεν) πύθιτό τις Ἄρταβαίω πρὸς τῶν βασιλέως. ἔγωγε μὲν ὁ Φανίας φησὶν. ὁ δὲ Ἐρατοσθένης ἐπὶ τοῖς πρὸς πλούτου, πρᾶσι κωμῶν, ἀφίγημα, ἡμῶν ὁ χιλίαρχος εἶχε, τῶν Θεμιστοκλῆς τῶν πρὸς αὐτὸν ἐντεῦξιν ἡμῶν καὶ σύτασιν. ὅτι ἐν εἰσήσει πρὸς βασιλέα, καὶ πρᾶσι κωμῶν εἶχε σιωπῆ, πρᾶσι κωμῶν τῶν ἐρμῶν τῶν βασιλέως ἐρωτήσας τίς ἔστι, καὶ τῶν ἐρμῶν ἐρωτήσας εἶπεν, Ἡ καὶ σοὶ βασιλεῖ Θεμιστοκλῆς ὁ Ἄδωνος ἐγὼ, φησὶν ὁ Ἑλλῶν διωχθεῖς, ὡς πολλὰ μὲν οὐ φείλοισι κακὰ Πέρσας, πλείω ὅτι ἀγαθὰ καλύσαι τῶν δῖωξιν, ὅτε τῶν Ἑλλάδος ἐν ἀσφαλεῖ ἡρομῆς, παρῆρε τὰ οἴκῳ σὺζόμενα χρῆσασθαι τῶν ὑμῶν. **F** ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔστιν ἄπο πᾶντα πρᾶσι κωμῶν τῶν πρᾶσι κωμῶν συμφορῆς ἔστι, καὶ πρᾶσι κωμῶν ἀφίγημα δέξασθαι τε χρεῖν, ἀμύνην ἀφαιρῆσαι, καὶ πρᾶσι κωμῶν μνησικακῶν ὄργῳ. **L** iij

οὐ δὲ τοῖς ἐμοῖς ἔχθροις μὲν τῶν δέμῳ ὡν ἀεργήτοια Πέρσας ἀπὸ χρῆσασθαι τῶν ἐμῶν τύχης πρὸς ὀπίδειξιν ἀρετῆς μάλλον ἢ πρὸς ἀποπλήρωσιν ὄργῆς. σῶσεις μὲν γὰρ ἰκέτιω σὸν, ἀποπλήρωσι δὲ Ἑλλῶν πολέμοιο ἡρομῆον.



τῶν τ' εἰπὼν ὁ Θεμιστοκλῆς, ἐπεθείασε τὰ λόγια πρὸς διελ-  
 θὼν τὴν ὄψιν αὐτῶν εἶδεν ὅτι Νικογένοις, καὶ τὸ μῦθον τοῦ  
 Δωδωναίου Διὸς, ὡς κελύθει πρὸς τὸν ὀμφύμον τοῦ θεοῦ  
 βαδίζει, συμφρονήσει πρὸς ἐκείνον ἀπαπέμπεα. μεγά-  
 λους γὰρ ἀμφοτέρους εἶναι τε καὶ λέγεσθαι βασιλέας. ἀκού-  
 σασ δὲ ὁ Πέρσης, ἐκείνῳ μὲν ὄσδεν ἀπεκρίνατο, καὶ πρὸς συμ-  
 μάσας τὸ φρόνημα καὶ τὴν τολμήν αὐτῶν μακαρίσας τὸ πρὸς  
 τὴν φίλους αὐτῶν, ὡς ἐπὶ δὴ τυχεῖα μεγίστη, καὶ κατὰ ξάμενος  
 αἰεὶ τοῖς πολεμίοις τοιαύτας φρένας διδόναι τὸν Ἀεμιμόν,  
 ὅπως ἐλαύνωσι τοὺς ἐρίους ἐξ αὐτῶν, ἦσαν τοῖς θεοῖς λέ-  
 γεται, καὶ πρὸς πόσιν δὴ τὸν τεραπέδα, καὶ νύκτωρ ὑπὸ  
 χροῶς ἀφ' ἐμῶν τῶν ὑπνῶν βοῆσαι τούς, ἔχου Θεμιστο-  
 κλέα τὸν Ἀεμιμόν. ἄμα δὲ ἡμέρα συγκαλέσας τοὺς φί-  
 λους, εἰσήγαγον αὐτὸν, μηδὲν ἐλπίζοντα χρεῖσιν, ἐξ ὧν ἐώρα  
 τοὺς ὅτι θύρας, ὡς ἐπύθοντο τὸ νόμα παρὸντος αὐτῶν, χαλε-  
 πῶς ἀφαιρούμενος καὶ κελύθει λέγειν. ἐπὶ δὲ Ρωξάνης ὁ χι-  
 λίαρχος ὡς κατ' αὐτὸν αὐτὸν ὁ Θεμιστοκλῆς πρὸς αὐτὸν, καὶ τη-  
 μῆδου βασιλέως, καὶ τῶν ἄλλων σιωπῶντων, ἀβέμα φείδεται  
 εἶπεν, Ὅφισ Ἐλλῆν' ὁ ποιχίλος, ὁ βασιλέως σε δαίμων δὴ  
 εἶπεν ἡγάγη. οὐ μὲν ἄλλ' εἰς ὄψιν ἐλθόντος αὐτῶν, καὶ πάλιν  
 πρὸς οὐκ ἠσάντος, ἀπασιμῆτος καὶ πρὸς οὐκ ἠσάντος φιλοφρο-  
 νῶς ὁ βασιλέως, ἠδὲ καὶ μὲν ἔφησεν αὐτῶν ἀφ' ἐμῶν τάλαντα ὀ-  
 φείλειν κρημίσαι γὰρ αὐτὸν, ἀπολήψαι δὲ δικαίως τὸ ὅτι  
 κηρυχθέν τὰ ἀγαθὰ πολλῶν δὲ πλείων τούτων ὑποχρεῖται,  
 καὶ παρὰ τὰ ῥήματα καὶ λέγειν ἐκείνῳ πρὸς τῶν Ἐλλῆνων  
 ἀβούλοισι παρρησιαζόμενον. ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς ἀπεκρίνατο τὸ  
 λόγον εὐοικεῖναι τοῦ ἀφ' ἐμῶν τοῖς ποιχίλοις φράμασι. ὡς γὰρ  
 ἐκείνα καὶ τούτων, ἐκ τῶν ὀμφῶν μὲν, ὅτι δεικνύσθαι τὰ εἶδη,  
 συγελλόμενον δὲ κρύπτειν καὶ ἀφ' ἐμῶν ὄφιν αὐτῶν χρόνου  
 δεῖν ἐπεὶ δὲ ἡσάντος τοῦ βασιλέως τῆ εἰκασία, καὶ λαμβά-  
 νειν κελύθει, εἰ αὐτὸν αἰτησάμενος, καὶ τὴν Περίδα  
 γλῶτται ἀποχρῶντος ἐκμαθῶν, ἐπετύχθη βασιλεῖ  
 δι' αὐτῶν, τοῖς μὲν ἐκ τῶν δόξαι παρὰ τῶν Ἐλλῆνων  
 πρὸς ἀμάτων διειδέσθαι. πολλῶν δὲ κρηνοτομουμένων πρὸς  
 τὴν αὐτῶν καὶ τοῖς φίλοις τῶ βασιλέως ἐν ἐκείνῳ τὰ  
 χαρῶν, φρόνον ἔχε πρὸς τοῖς δυνατοῖς, ὡς καὶ πρὸς ἐκείνων  
 παρρησιαζόμενος αὐτὸν ἀποτελομηνικός. ὄσδεν  
 γὰρ ἦσαι αἱ ὑμεῖς τῶν ἄλλων εὐοικεῖν ἔξενον, ἀλλὰ καὶ  
 κωμησιῶν βασιλεῖ μετέχε καὶ τῶν οἴκῳ ἀφ' ἐμῶν, ὡς τε  
 καὶ μητρεῖ τῶ βασιλέως εἰς ὄψιν ἐλθεῖν, καὶ ἡμέρας στυχ-  
 ῆς ἀφ' ἐμῶν καὶ τῶν μαχικῶν λόγων, τῶ βασιλέως  
 κελύθει ὄσδεν δὲ Δημάρετος ὁ Σπαρτιάτης, αἰτή-  
 σασθαι δωρεὰν κελύθει, ἠτήσατο τὴν κίθαριν, ὡς περ οἱ  
 βασιλεῖς, ἐπὶ ξάμενος εἰσελάσας ἀφ' Ἑλλάδος, Μιθρο-  
 πάσης μὲν ἀνεψιὸς ὢν βασιλέως εἶπε, τῶ Δημάρετου τῆς  
 χροῶς ἀφ' ἐμῶν, Αὐτῆ μὲν κίθαρις ὄσδεν ἔχει ἐκφέλατον  
 ὄσδεν ὅτι καλύψαι σὺ δὲ ὄσδεν ἔσθαι Ζεὺς ἀφ' ἐμῶν κεραυνόν. ἀ-  
 πωσαμένου δὲ τῶ Δημάρετον ὀργῆ ἀφ' ἐμῶν τῶ βα-  
 σιλέως, καὶ δοκίμως ἀποδραστήτως ἔχον πρὸς αὐτὸν, ὁ  
 Θεμιστοκλῆς δεηθεὶς ἔπεισε καὶ διήλασε. λέγεται ὅτι καὶ τοῖς  
 ὑπερῶν βασιλεῖς, ἐφ' ὧν μάλλον αἱ Περσικαὶ πρὸς αὐτὸν, ὁ  
 Ἐλλῆνας σιωπηρῶς ἔφησεν, ὅσδεν δὲ δεηθεῖν αἰδρὸς Ἐλλη-  
 νος, ἐπαγγέλλεται καὶ γράφειν ἕκαστον ὡς μείζων ἔσθαι παρ'  
 αὐτῶν Θεμιστοκλέους. αὐτὸν δὲ Θεμιστοκλέα φησὶν, ἠδὲ καὶ μέγα ὄντα καὶ τεραπέδα ὑπὸ πολλῶν λαμπαρῶν ποτὲ  
 τεραπέδης πρὸς ἀπεδείξης, πρὸς τοῖς παιδάς εἶπεν, Ὅτι παῖδες ἀπὸ λόμεθα αἱ, εἰ μὴ ἀπὸ λόμεθα. πόλεις δ' αὐτῶν φεῖς

A Ita fatus Themistocles orationi diuinum osten-  
 tum, quod fuerat ei in Nicogenis ædib. oblatum,  
 subiunxit, & Iouis Dodonæi oraculum, quo ad co-  
 gnominem deo pergere iussus conceperat animo  
 remitti se ad illum. Magnum enim utrunq; & esse  
 & dici regem. Postquam dicendi finem fecit, ni-  
 hil ei respōdit Perſes, quanuis animos eius stuperet  
 & audaciā: sed apud amicos eum fuisse sibi ipsum  
 gratulatum ut de fortuna sua adeò secunda, preca-  
 tumq; Arimanium, hostibus suis semper daret eam  
 mentem ut præstantissimos de medio sui summo-  
 uerent, diis ferunt sacrificasse, inde mox conui-  
 uium inisse, ac præ gaudio nocte in medio somno  
 ter exclamasse, *Themistoclem habeo Atheniensem.*  
 B Vbi illuxit, conuocatis amicis, acciuit eum omni  
 destitutum bona spe, vbi ianitores vidit audito  
 præsentis nomine infestos sibi, atque maledicta  
 ingerentes. At hæc tribunus Roxanes, quum  
 ipsum præteriret, rege sedente & silentibus cæteris,  
 submissè ducto suspirio ait, *Serpens Græce versif-  
 pellis fortuna te regis huc egit.* At verò ut in conspe-  
 ctum regis venit, & denuò eum adorauit, rex sa-  
 lutauit appellauitque eum benignè. Ac iam tibi  
 ipsi, inquit, ducenta talenta debeo. Quum enim  
 temet ipse adduxeris, meritò quod in caput tuum  
 C fuit pronuntiatum præmium te ducenti, feres.  
 Multo his plura promisit ei, eumque confirma-  
 uit, atque liberè iussit ut diceret de rebus Græ-  
 corum, quæ visa essent. Cui responsum Themis-  
 tocles reddidit, sermonem hominis instar esse  
 pictorum stragulorum. Nam ut hæc, ita illum  
 aperire expansum imagines, contractum tegere  
 & deprauare. itaque esse tempore sibi opus. Cap-  
 to ea similitudine rege, & ut sumeret imperante,  
 annum postulauit. Interea lingua Persica abun-  
 dè percepta, appellauit per se regem. Atque remo-  
 D tioribus opinionem tribuit agere de rebus Græ-  
 ciæ. Sed quia multa per id tempus in aula & circa  
 regis amicos nouabantur, contraxit apud princi-  
 pes inuidiam: quasi etiam de illis licentiam apud  
 regem vsurparet loquendi. Haudquaquam enim  
 erant huius honores & reliquorum exterorum  
 comparandi. At rex adhibuit eum etiam vena-  
 tionibus & domesticis oblectationibus, ut ad ma-  
 trem quoque regis admitteretur, eaque vteretur  
 familiariter, acceperit insuper iussu regis præce-  
 pra magica. Quum Demaratus Lacon iussus  
 poscere munus poposcisset ut more regum dire-  
 cta citari Sardis inuheretur: Mithropauptes regis  
 consobrinus, apprehensa Demarati manu, dixit,  
 E *Hæc quidem citaris non habet cerebrum quod tegat: tu  
 verò ut fulmen accipias, haud fueris proinde Iupiter.* Ob  
 eam postulationem quum despiceret per iram  
 rex Demaratum, præ se ferentem implacabilem  
 se ei esse, induxit precibus Themistocles, ut recon-  
 ciliaretur ei. Memorant subsequutos quoque re-  
 ges, quorum temporibus maior communicatio  
 cum Græcis rerum fuit Persicarum, quoties cu-  
 iuspiam Græci indigerent opera, polliceri solitos  
 & scribere omnes, maiorem apud se fore Themis-  
 tocle. Ipsum quoque aiunt Themistoclem, vbi  
 iam ingens euasit, & colebatur à multis, splen-  
 dida aliquando apposita mensa filiis dixisse,  
 F *Perieramus filii, nisi perissemus.* Vrbes tres tradunt



plérique ei in panem, vinum, & esculenta datas, Magnesium, Lampfacum, Myunta. Duas adii-  
 ciunt alias Cyzicenus, Neanthes & Phantias, Per-  
 coten & Palæscpsin, in stratum & vestem. De-  
 scendenti ad mare ob pertinentia ad Græciam  
 negotia Themistocli Perfes quidam Epixyes no-  
 mine, superioris Phrygiæ satrapa, insidias struxit  
 paratis iam pridem Pisidis, qui in oppido, quod  
 Leontocephalon vocant (*significat ea vox Caput leo-  
 num*) pernoctantem trucidarent. Cui matrem  
 Idæam perhibent oblatam per somnium meridi-  
 anti dixisse, Deuita, Themistocles, leonum caput,  
 ne in leonem incurras. Pro hoc ego abs te postu-  
 lo ancillam Mnestsiolemam. Vnde pauore offu-  
 sus Themistocles, adorata Dea, declinauit viam  
 regiam, ac locum illum alio circuitu præterlatus  
 iam nocte confedit. Quum autem vnum ex iumē-  
 tis quæ portabant tentorium eius, esset in fluuium  
 delapsum, serui Themistoclis aulæas madefactas  
 expanderunt ad siccandum. Interea accurrunt  
 cum gladiis Pisidæ. Quum autem ea quæ sicca-  
 bantur, non satis peruiderent ad lunam, arbitra-  
 bantur ea Themistoclis esse tentorium, atque se il-  
 lum intus intenturos quiescentem. Vbi iam sug-  
 gressi propius sustulerunt aulæam, intenti serui in-  
 uolauerunt in eos ac corripuerunt. Ita defunctus  
 periculo in Deæ, quæ sibi fuerat oblata, veneratio-  
 nem Magnesiæ templum Dyndimenæ condidit,  
 cuius filiam suam creauit Mnestsiolemam sacer-  
 dotem. Vt Sardos venit, & per otium ædium sa-  
 crarum molitiones spectauit, viditque numerum  
 signorum, & in Matris magnæ virginem, quam  
 Hydrophoron vocant, ex ære factam magnitudi-  
 ne cubitali, quam ipse super aquas Athenis positus,  
 deprehensus iis qui fuerant aquam suffurati & a-  
 uerterant, ex mulctatitia factam dedicauerat pec-  
 unia, siue captiuitate eius signi motus, siue ad o-  
 stentandum Atheniensibus quanto in honore, &  
 quanta esset apud regem autoritate, egit apud sa-  
 trapam Lydiæ, vt hoc signū sibi mittere liceret A-  
 thenas. At stomachante barbaro, & regi se per lit-  
 teras id significaturū minitante, trepidus Themis-  
 tocles confugit ad mulieres, conciliatisq; pellicib-  
 us eius pecunia, & illius demulsi iram, & in po-  
 sterum circumspectius egit, quod iam inuidiā for-  
 midaret barbarorū. Neq; enim pererrauit, vt Theo-  
 pompus ait, Asiam, sed Magnesiæ sedes habens,  
 magnisque cultus donis, atque pari in honore ac  
 primores Persarum habitus, per diu vitam egit se-  
 curam: quod superiorum prouinciarum rex dis-  
 tractus negotiis, non admodum attenderet ani-  
 mum ad res Græciæ. Vt vero Ægypti rebellio ad-  
 iutoribus Atheniensibus, nauesq; Græcorum vsq;  
 ad Cyprum & Ciliciam prouectæ, dominansq; Ci-  
 mon mari, eum ad occurrendum Græcis, & ad eo-  
 rum reprimendum aduersus se incrementum re-  
 uocauerunt, iamq; delectus habebatur, duces di-  
 mittebantur, & Magnesium ad Themistoclem cū  
 mandatis regiis veniebant nuntii, vt res Græciæ  
 susciperet, præstaretque promissā, neque ira in-  
 flammatus in ciues suos vlla est, neque tantis ho-  
 noribus & potentia incitatus ad bellum, sed & ef-  
 fectum rei fortassis in expedito non ratus esse, præ-  
 fertim quod haberet ea tempestate duces Græcia

A ἄλλοι οἱ πλείους δοῦναι λέγουσι, εἰς ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ὄνον,  
 Μαγνησίας καὶ Λάμψακον καὶ Μυουῦτα. δύο δὲ ἄλλας προσ-  
 τίθησιν ὁ Κυζικηνὸς Νεαίθης καὶ Φαίας, Περικώτιον ἢ Γα-  
 λαίσκηψιν εἰς φρωμυλὸν καὶ ἀμπερόλιον. καθίστανοντι δὲ  
 αὐτὰ πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς πρᾶξεις ἐπὶ θάλατταν, Πέρ-  
 σης αἰὲρ Ἐπιζύης ὄνομα, σατραπείων τῆς αἰῶν Φρυγίας, ἐ-  
 πεβούλευσε, παρεσκευάσας ἐκπαλαί Πισίδας ἀποκτε-  
 νοῦντας, ὅταν ἐν τῇ καλουμένῃ πόλει λεοντοκεφάλου ἡρό-  
 μνος καταλιθῆ. τὰ δὲ λέγεται καθύδουπι μεσημβρίας  
 τὴν μητέρα τῆς ἑωνόνας φασίσαι εἰπεῖν, Ὡς Θεμιστοκλῆς, "  
 B ὑπέρει κεφαλῆς λεόντων, ἵνα μὴ λέοντι περιπέσης. ἐγὼ δὲ "  
 αὐτὴ τούτου σε αὐτὰ θεράπειαν Μνησιπτολέμου. ἔφαταρα- "  
 ρεῖς οὖν ὁ Θεμιστοκλῆς, προσδεδάμνος τῆς ἡῶ, τὴν μὲν  
 λεωφόρον ἀφῆκεν, ἑτέρα δὲ περιελθὼν, καὶ πρὸς ἀλλὰ ζῶντων  
 τόπον ἐκείνον, ἥδη νυκτὸς οὐσης κατηλύσατο. τῶν δὲ τὴν  
 σκηνὴν χαμιζόντων ἰσοζυγίων ἑνὸς εἰς τὸν ποταμὸν ἐμπε-  
 σόντος, οἱ τῷ Θεμιστοκλέους οἰκέται τὰς ἀυλαίας ἀφελόν-  
 χους ἡρόμους ἐκπετάσαντες ἀέψυχον. οἱ ἢ Πισίδαί τὰ  
 C ἐξίτη λαβόντες ἐν τούτῳ προσεφέροντο, καὶ τὰ ψυχρόμα  
 πρὸς τὴν σελήνην ὄκλι ἀκριβῶς ἰδόντες, φήθησαν εἶπαι τὴν  
 σκηνὴν τῷ Θεμιστοκλέους, καὶ κείνον ἐνδὸν εὐρήσειν αἰαπαυό-  
 μνοι. ὡς δὲ ἐγγὺς ἡρόμους τὴν ἀυλαίαν ἀέσελλον, ἐπιπί-  
 πῳσιν αὐτοῖς οἱ πρὸς φυλάσσοντες, καὶ συλλαμβάνουσι. ἀφ-  
 φυγὼν δὲ τὸν κίνδυνον οὕτω, καὶ θαυμάσας τὴν ἐπιφανείαν  
 τῆς θεοῦ, ναὸν κατασκευάσασιν ἐν Μαγνησίᾳ, Δινδυμνῆς, καὶ  
 τὴν θυγατέρα Μνησιπτολέμου, ἱέρειαν ἀπέδωκεν. ὡς δὲ ἤλ-  
 θεν εἰς Σάρδεας, καὶ ἔργον ἀγὼν ἔθεάσατο τῶν ἱερῶν τὴν κα-  
 τασκευὴν, καὶ τῶν αἰαθημάτων ὅ πλῆθος εἶδε, καὶ ἐν μη-  
 D ρὸς ἱερῶν τὴν καλουμένην ὑδροφόρον, κέρην χαλκίην, μέ-  
 γεθος δίπηχυν· ἡ αὐτὸς ὅτε τῶν Ἀθηνῶν ὑδάτων ἐπιπέ-  
 της ὦν, εὐρῶν τοῖς ὑφηρημένοις ὁ ὕδωρ καὶ παρεχέμεναι τὰς  
 αἰέθηκεν ἐκ τῆς ζήμιας ποιησάμενος, εἴτε δὴ παθῶν τι πρὸς  
 τὴν ἀγχαλωσίαν τῶ ἀναθήματος, εἴτε βουλόμενος ἐν-  
 δεῖξασθαι τοῖς Ἀθηνῶσι ὅσων ἔχει πηλὴν καὶ δυνάμει ἐν  
 τοῖς βασιλέως πρᾶγμασι, λόγον τῶν Λυδίας σατραπῆ  
 προσώμεγκεν, αἰτούμενος ἀποπέλαι τὴν κέρην εἰς τὰς Ἀ-  
 θήνας. χαλεπαίνοντος δὲ τῷ βαρβάρου, καὶ βασιλεὶ γρά-  
 ψειν φήσαντος ἐπιτολίῳ, φοβηθεὶς ὁ Θεμιστοκλῆς, εἰς τὴν  
 E γυαλικὴν πηλὴν κατέφυγε, καὶ τὰς παλλακίδας αὐτῶν θερά-  
 πείτας χρήμασι, ἐκείνοι τε κατεπράνε τῆς ὀργῆς,  
 καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παρείχεν ἑαυτὸν διλαβέσερον, ἥδη καὶ τῶ  
 φθόνον τῶν βαρβάρων δεδικώς. ἔργον πλαιώμενος πρὸς τὴν  
 Ἀσίαν (ὡς φησι Θεόπομπος) ἀλλ' ἐν Μαγνησίᾳ μὲν οἰκῶν,  
 κερπούμενος δὲ δωρεὰς μεγάλας, καὶ πηλῶμενος ὁμοίᾳ Περ-  
 σῶν τοῖς ἀείροις, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀδεῶς διήει, ἔπειτα πῆ  
 τοῖς Ἑλληνικῶν πρᾶγμασι προσέχοντος τῷ βασιλέως,  
 ἡπ' ἀγρολιῶν πρὸς τὰς ἡῶ πρᾶξεις. ὡς δὲ Αἰγυπτίος τε  
 ἀφισαμένη βοηθούτων Ἀθηνῶν, καὶ τειρήεις Ἑλληνικῶν  
 F μέγρι Κύπρου καὶ Κιλικίας ἀναπλώσασα, καὶ Κίμωνα θα-  
 λασοκρατῶν ἐπέστρεψεν αὐτὸν ἀντεπιχεῖν τοῖς Ἑλλησι, καὶ  
 κωλύειν ἀξιομένους ἐπ' αὐτὸν, ἥδη ἢ καὶ δυνάμεις ἐκινεῖτο  
 καὶ στρατηγὸν διεπέμποντο, καὶ κατέβαινον εἰς Μαγνησίαν ἀγ-  
 γελίαι πρὸς Θεμιστοκλέα, τῶ Ἑλληνικῶν δὲ ἀπὸ πρᾶξιν κελύ-

οντος βασιλέως, καὶ βεβαίον τὰς ἰσοχρείας, ἔτε δὲ ὀργὴν πῆλα παρεξωθῆς κατὰ τὸν πολίτην, ἔτε ἐπαρθεῖς πρὸς τὴν  
 καὶ δυνάμει πρὸς τὸν πόλεμον, ἀλλ' ἴσως μὲν ἐκ ἐφικτῆς ἡγέμενος ὁ ἔργον, ἄλλως τε μεγάλας τῶ Ἑλλάδος ἐχέσης στρα-



τηρὸν τότε, καὶ Κίμωνος ὑπερφύως δὴ μερῶν τῶν ἐν τοῖς  
 Ἑλλησπόντοις ὅδε πλείστον, ἀλλὰ τῆς τε δόξης τῆς παλαιῆς  
 ἑαυτῶν, καὶ τῆς ἐπαύου ἐκείνων, ἀεὶ ἐκλυόμενος ὅτι  
 θεῖα τὰ βίω τὴν τελευτῶν ὑπέπνευσε, ἔθυσεν τοῖς θεοῖς,  
 καὶ τὰς φίλους σιωπαγαγῶν, καὶ δεξιωσάμενος, ὡς μὲν ὁ πο-  
 λὺς λόγος, ἀμὰ τῶν πεινῶν, ὡς δὲ εἶποι, φάρμακον ἐφῆ-  
 μερον παρσιεγκάμενος, ἐν Μαγνησίᾳ κατέσχευε, πέριτε  
 παρὸς τοῖς ἐξήκοντα βεβιωκῶς ἔτη, καὶ τὰ πλείστα τούτων ἐν  
 πολιτείαις καὶ ἡγεμονίαις. τὴν δ' ἀπὸ τῆς θανάτου καὶ τὸν  
 ἔσπον πύθολον βασιλέα, λέγουσιν ἐπιμᾶλλον θαυμάσαι  
 τὸν ἄνδρα, καὶ τοῖς φίλοις αὐτοῦ καὶ οἰκείοις χρωσάμενοι ἀγα-  
 τελεῖν Φιλανδρόπας. ἀπέλιπε δὲ Θεμιστοκλῆς παῖδας,  
 ὅκ μὲν Ἀρχίππῶν τῆς Λυσάνδρου τῆς Ἀλωπεκῆται, Ἀρχέ-  
 ππολι καὶ Πολύδοκτον, καὶ Κλεόφοιτον· οὗ καὶ Πλάτων ὁ  
 φιλόσοφος ὡς ἰππέως ἄριστος, πᾶλλα δὲ σθένος ἀξίως ἡμο-  
 λῆμα, μνημονοῖ. τῆς δὲ παρσιεπαύτων, Νεοκλῆς μὲν, ἐπὶ πᾶσι  
 ὦν, ὑφ' ἵππου δὴ γαίης ἀπέθανε, Διοκλέα δὲ Λυσάνδρου ὁ  
 πάππος, ὅν ἐποίησατο θυγατέρας δὲ πλείους ἔχον, ὦν Μνη-  
 σππολέμαν μὲν, ὅκ τῆς ἐπιγαμηθείσης ἡμολῆμα, Ἀρχέ-  
 ππολις ὁ ἀδελφὸς ὅκ ὦν ὁμομητεῖος ἔγγημα· Ἰταλίαν δὲ  
 Παιδείης ὁ Χίος, Σύβαριν δὲ Νικημένης Ἀθηνῶνος· Νι-  
 χμαχίαν δὲ Φρασκῆς ὁ ἀδελφίδος Θεμιστοκλέους, ἡδὴ  
 τελευτήκτος ἐκείνου, πλὴν εἰς Μαγνησίαν, ἔλαβεν  
 τὸν τῆς ἀδελφῶν, νεοπατίω δὲ πάντων τῶν τέκνων Ἀ-  
 σίαν ἔδρασε. καὶ τὰρον μὲν αὐτῶν λαμπερῶν ἐν τῇ ἀγρᾷ  
 Μαγνητῶν ἔχουσι· παρὸς δὲ τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Ἀιδουκίῃ παρσιε-  
 χεῖν ἄξιον, τὰ παρὸς τὰς ἐταρῶν λέγουσι, Φρασκῶντας  
 τὰ λείψανα ἀφῆρται πρὸς Ἀθηνῶνας. φέρεται γὰρ ὅτι  
 τὸν δῆμον παρσιεπαύτων τοῖς ὀλιγαρχικοῖς. ὅ, τε Φύλαρχος  
 ὡσπερ ἐν τραγῳδίᾳ τῇ ἰσοεῖα μοινοῦ μνησάμενος ἄρας, καὶ  
 παρσιεπαύτων Νεοκλέα πρὸς καὶ Δημόπολιν, ἦτοι Θεμιστο-  
 κλέους, ἀγῶνα βέβηται κινεῖν καὶ παρὸς οὐδ' αὐτῶν ἀ-  
 γνοῦσιν ὅτι πέπλασαι. Διόδωρος δὲ ὁ παρσιεπαύτων ἐν τοῖς  
 παρὸς τῶν μνημάτων εἶρηκεν (ὡς ὑποσώων μᾶλλον ἢ γινά-  
 σκων) ὅτι παρὸς τὸν λιμῆνα τῆς Πειραιῶς ἀπὸ τῆς καὶ τὸν Ἀλ-  
 κμων ἀκρωτηρεῖς, παρὸς κείται πρὸς οἶον ἀγκῶν, καὶ κέμενται  
 τῆς ἐν τῷ, ἡ δὲ παρὸς τῆς θαλάσσης, κρητὶς ὅτι δὴ-  
 μεγέθης, καὶ ὅ παρὸς αὐτῶν βωμοειδῆς, τὰφος τῆς Θεμιστο-  
 κλέους. οἴεται δὲ καὶ Πλάτων τὸν κωμικὸν αὐτῶν μῦθον  
 ἐν τούτοις,

Ὅσος δὲ τύμβος ἐκκαλῶ κεχωρημένος  
 Τοῖς ἐμπόροις παρσιεπαύτων ἔσαι πανταχοῦ,  
 Τοῖς τ' ἐκπλεούσιν εἰς πλεονεξίαν ὀφεται,  
 Καὶ πότε ἀμύλλα τῶν νεῶν, θεάσεται.  
 εἰς δὲ ἀπὸ τῶν ἡμετέρων Θεμιστοκλέους, καὶ πρὸς πρὸς ἐν  
 Μαγνησίᾳ φυλαπτόμεναι μέγρη τῶν ἡμετέρων χρωσῶν ἦσαν,  
 αἱ ὅκαρπῶν Θεμιστοκλῆς Ἀθηνῶνος, ἡμέτερος σιωπῆς καὶ φίλος παρὸς Ἀμμωνίᾳ τῶν φιλοσόφῶν ἡμολῆμα.

ἐπὶ τῶν Ἀλκμων

A inclytos & mirifica esset Cimonis in rebus Graecorum gerendis felicitas, maxime autem rubore gloriae rerum gestarum & illorum trophaeorum, optime deliberavit vitae convenientem colophonem imponere. Itaque sacris operatus, convocatosque complexus amicos, hausit, ut celebris fama est, taurino sanguine: ut aliqui volunt, veneno presentaneo sumpto, annos natus quinque & sexaginta, quos fere in republica administranda & imperio transegit, Magnesia vitam cum morte commutavit. Causa & ratione mortis intellecta, regem opinionem de eo maiorem habuisse, amicosque eius & familiares perpetua benignitate memorant complexum. Liberos reliquit Themistocles ex Lyfandri Alopecensis filia Archippa Archeptolin, Polyeuctum, & Cleophantum, cuius Plato philosophus, ut optimi equitis, caetera inertis meminit. Ex maximis natu Neocles, morsu equi interiit admodum puer. Dioclem avus adoptavit Lyfander. Filias habuit complures, quarum Mnesiptolemam, ex secundis nuptiis genitam, frater non ex eadem matre Archeptolis, adiunxit sibi matrimonio, Italiam Panthedes Chius, Sybarin Atheniensis Nicomedes, Nicomachiam Phrasicles Themistoclis fratris filius, illo iam defuncto, Magnesium profectus, accepit a fratribus. Minimam hic omnium liberorum eius eduxit Asiam. Eius habent Magnetes amplum in foro conditorium. De reliquiis non est addenda fides Andocidi, qui in libro ad amicos scribit peruestigasse reliquias eius & dissipasse Athenienses. Mentitur enim id, quo principum factionem incendat in populum. At Phylarchus in historia, quasi in tragedia exitans machinam, Neoclem quendam ac Demopolin, Themistoclis filios, inducit: eoque mouere animos & incitare nititur, quod nemo est tam indoctus qui fictum esse ignorer. Diodorus Periegetes in libris quos De monumentis scripsit, magis suspicione ductus quam certitudine rei, prodidit apud portum Piraei excurrere ab Alcimi promontorio sicut cubitum quendam, & ubi intra hunc flexeris, qua subtranquillum est mare, ingentem extare basim: a qua illam, quae in ea extat, arae speciem sepulcrum Themistoclis esse. Arbitratur etiam Platonem Comicum sibi adstipulari hisce versibus,

Tua tumba stat cumulat a commodo loco,  
 Mercator hanc semper salutabit pius,  
 Aduectus & reuectus hic videbitur,  
 Aliquando certamina simul naualia.

E Posteritati Themistoclis Magnesia usque ad nostram memoriam mansere certi honores, quibus fruebatur Themistocles Atheniensis, quicum consuetudo nobis & amicitia apud Ammonem philosophum intercessit.